

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1926

ΔΡΙΘ. 31—32

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Καθ' ἡν στιγμήν τόσος ἀγών ἐν Ἑλλάδι γίνεται διὰ τὰ ἀχρηστευθῶσιν ὑπὸ τῆς Πολιτείας αἱ ἐν τῇ κρᾶτει ἱεραὶ μοναὶ καὶ ν' ἀπογομνωθῇ ἡ Ἐκκλησία—ἡ «ἐπίσημος» Ἐκκλησία παντὸς μέσου ὄχι πλέον πρὸς βελτίωσιν τῶν καθ' ἑαυτὴν καὶ ἐξύψωσιν, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο διὰ τὴν μᾶλλον στοιχειώδη αὐτῆς συντήρησιν, ἀλλαχοῦ πολὺς λόγος γίνεται καὶ μεγάλαι καταβάλλονται προσπάθειαι πρὸς εἰσαγωγὴν, καθιέρωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ μοναστικοῦ βίου. Τοῦτο δέ, εἰδὸτι καὶ ἡ ἱστορία διδάσκει, καὶ ἡ πραγματικότης μαρτυρεῖ, ἔτι ὁ μοναστικὸς βίος καὶ αἱ μοναὶ οὐ μόνον ἀνέκαθεν ὑπέβησαν ἢ ψυχῇ τῆς ἀκμῆς τῆς Ἐκκλησίας καθ' ἑλόν, ἀλλὰ καὶ σήμερον, μεταρρυθμιζόμεναι καὶ οργανούμεναι ἀναλόγως τῶν ἀπαιτήσεων καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, δύνανται νὰ ἀποδώσι σπουδαιότατος παράγων ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς προόδου.

Ἡ μεγάλη τοῦ καθ' ἑλόν μοναστικοῦ βίου σημασία ἐτονίσθη καὶ ὑπὸ ἀρχαιοτέρων, ἀλλὰ—τὸ καὶ σπουδαιότερον— καὶ ὑπὸ συγχρόνων σπουδαίων ἐπιστημόνων μὴ εὐνοϊκῶς πρὸς τὸν μοναχικὸν διατεθειμένων θεσμῶν καὶ βίον. Βυζαντινὸς συγγραφεὺς ἀποκαλεῖ τὰς μονὰς «νεῦρα» καὶ «μυῶνας» καὶ «βάσιν» τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Heiler ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Der Katholizismus» ὑποστηρίζει ὅτι ἡ σπουδαιότης τοῦ μοναχισμοῦ ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε εἶναι ἀδύνατόν ποτε νὰ ἐκτιμηθῇ. Ὁ μέγιστος τῶν συγχρόνων θεολόγων Harnack—διαμαρτυρούμενος—, δὲν διστάζει νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ὁ κύριος παράγων τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὁ μοναχισμὸς. Ὁ μοναχισμὸς ἀνήγειρε τὴν Ἐκκλησίαν πίπτουσαν, ὑπερήσπιζεν αὐτὴν προσβαλλομένην ἐθέρμαινε τὰς ψυχομένας καρδίας, ἐπανήγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς ἀπ' αὐτῆς ἀποξενουμένους, συνεκράτει τοὺς ἰσχυρογνώμονας καὶ διστραμμένους καὶ ἐνεψύσα ζῶην εἰς τοὺς μαλθακοὺς καὶ ἀψύχους. Ὁ Lecky, ὁ

ἱστορικὸς τῆς εὐρωπαϊκῆς ἠθικῆς, ὁμολογεῖ ὅτι αἱ μοναστικαὶ ὀργανώσεις ἀπετέλουν ἀνεκτίμητον ἀντιστάθμισμα τοῦ τραχέος στρατιωτικοῦ πνεύματος τῶν ἐποχῶν καὶ ἐξοικεῖον τὴν φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων πρὸς θρησκευτικὸς τύπους, οἵτινες ἀπετέλουν σπουδαίους παράγοντας πρὸς ἀπάλυσιν τοῦ χαρακτῆρος.

Μεγάλη λοιπὸν ἐγένετο ἡ ἐπίδρασις τῶν μονῶν καὶ τοῦ μοναστικοῦ βίου ἐν τῷ βίῳ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξ αὐτῶν προήλθον πλεῖστα καθιδρύματα· ἐκ τῶν μονῶν ἐξεπήδησαν πλεῖστοι διαπρεπεῖς θεολόγοι, δοξάσαντες τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην· ἐκεῖθεν ἐξαπεστάλησαν καὶ ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς ἐπιφανεῖς, καὶ κήρυκες τοῦ θείου λόγου, καὶ ἱεραπόστολοι ἐμπνευσμένοι καὶ ζηλωταί. Πάντες ο἗τοι, φορεῖς τοῦ πνεύματος τῆς μοναστικῆς κοινωνίας, εἰσδύσαντες εἰς τὴν κοινωνίαν, μετήγγισαν τὰ ὑψηλὰ αὐτῆς ἰδαῶδη καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἠθικὴν τοῦ κόσμου ἐξύψωσιν. Διότι καὶ μόνη ἡ παρουσία αὐτῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀνήγε τὴν διάνοιαν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς μοναστικὰς κοινωνίας, καὶ ἐδέχετο καὶ ἤκουεν αὐτοὺς ὡς φορεῖς καὶ ἐκφραστὰς ἐνὸς ὑψηλοῦ ἠθικοῦ ἰδεώδους, τῆς ἠθικῆς ἐκείνης καὶ πνευματικῆς ἀρχῆς, ἣτις ἐτίθετο ὡς ἀφετηρία, καὶ βάσις, καὶ σκοπὸς τῆς κοινωνίας ταύτης. Διότι ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἐφ' ἣς βασιζέται ὁ μοναστικὸς θεσμὸς, εἶνε ἡ πλήρης αὐταπάρνησις, ἡ θυσία τοῦ ἀτομικοῦ ἐγῶ, χάριν ὑψηλοῦ τινὸς σκοποῦ. Ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀντίστασις κατὰ παντὸς ἔτι θεωρεῖται ἐν ἑαυτῷ φυσικόν, ἐλκυστικόν, νόμιμον καὶ ἀγαθὸν ἐμφανίζεται ὑπὸ τὴν πραγματικὴν τῆς ἀξίας, ἥτοι ὡς ἥρωισμὸς ἀξιοθαύμαστος, ὑπομιμνήσκων εἰς πάντας τὴν πνευματικὴν αὐτῶν καταγωγὴν καὶ φύσιν, καὶ τὸν ἀνάλογον πρὸς αὐτὰς προορισμόν.

Ἦνεκα τῆς μεγάλης ταύτης σημασίας τῶν μονῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοῦ συνδέοντος αὐτὰς δεσμοῦ, παρετηρήθη, ἔτι καὶ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ ἐποχῇ καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ὅσάκις ἐξεδηλοῦτο τάσις ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς θρη-

σκείας, τὰ πρῶτα καὶ ἰσχυρότερα πλήγματα κατεφέροντο πρὸ παντὸς κατὰ τῶν μονῶν καὶ τῶν μοναχῶν. Ὁ Montalambert λέγει, ὅτι δσάκις ἀπεφασίζετο νὰ προσβληθῇ εἰς τὰ καιρία ἢ θρησκεία, τὰς πρῶτας ἐπιθέσεις ἐδέχοντο τὰ μοναχικὰ τάγματα. Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἢ ἐκδιώξεις μοναχικῶν ταγμάτων ἐκ τινῶν χωρῶν συνέπεσε, κατὰ κανόνα—ὡς εἶνε ἐπόμενον—πρὸς μείζονά τινα ἢ ἐλάσσονα ἀπώλειαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Διότι εἶνε φυσικὸν ἢ ἀθεῖα καὶ ὁ σκεπτικισμὸς νὰ συγκεντρύνωσι τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀπέχθειάν των κατὰ τῆς πλειοτέρας ἐκδηλώσεως τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, κατὰ τῆς μορφῆς ἐκείνης τοῦ χριστιανικοῦ βίου, ἣτις ἐν τῇ γνησίᾳ αὐτῆς ἐμφανίσει παρουσιάζεται ὡς ἡ ἔκφρασις τοῦ ὑψίστου χριστιανικοῦ ιδεώδους.

Τὸ ιδεῶδες τοῦτο ὑπάρχει σήμερον ἐν ταῖς μοναῖς καὶ ἐξυπηρετεῖται ὑπὸ τῶν ἐκπροσωποῦντων τὸν σύγχρονον μοναστικὸν βίον;

Τὴν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀρνητικὴν ἀπάντησιν οἱ σύγχρονοι πολέμοι καὶ διώκται τῶν μονῶν προσάγουσιν ὡς ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ ἐξαφανισμοῦ τῶν μονῶν. Κατ' αὐτούς, ἀφοῦ αὐταὶ ἔπαυσαν νὰ ἐκπληρῶσι τὸν ὑψηλὸν των προορισμόν, ἀφοῦ οὔτε ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἀσκοῦσι τὴν παλαιὰν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν, οὔτε τὴν ἐπιστήμην σπουδαίως ὑποστηρίζουσιν, οὔτε ἄλλην τινὰ σημαντικὴν ὑπηρεσίαν προσφέρουσιν, ἐπὶ πλέον δέ, ἀφοῦ καὶ κατὰ τι ἴσως βλάπτουσιν, ἢ κατάργησις αὐτῶν παρουσιάζεται ἐπιβεβλημένη.

Ἀλλὰ τὸ συμπέρασμα τοῦτο δὲν στηρίζεται ἐπὶ ὀρθοῦ συλλογισμοῦ. Βεβαίως ὑπῆρξαν ἐποχαί, καθ' ἃς καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἐν τῇ Δύσει ὁ μοναστικὸς βίος ἀφίστατο τοῦ ιδεώδους του, ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον οἶονεὶ ἐκκοσμηγεύμενος. Τοῦτο ὅμως δὲν ὀφείλει νὰ ἀγάγη ἀμέσως εἰς τὴν σκέψιν τῆς ἐξαλείψεως τῶν μονῶν. Ἡ τοιαύτη σκέψις δὲν φαίνεται, ὡς τὰ πολλά, ἄσχετος πρὸς ὑπόπτους διαθέσεις καὶ σκοπούς. φοβούμεθα, δηλαδὴ, μὴ δὲν γεννᾶται ἐκ ζήλου ὑπὲρ τοῦ ἀμεληθέντος ὑπὸ τῶν μονῶν ἰδανικοῦ, οὐχὶ δηλ. ἐκ ζήλου ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῶν μονῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐξ ἐπιθυμίας τῶν «ἀγαθῶν» των. Διότι καθ' ἰδρύματα, τὰ ὅποια, εἰς τὸ ὕψος των εὐρισκόμενα, ὑπῆρξαν τόσον εὐεργετικὰ εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἀφανίζονται ἐξ αἰτίας καιρικῶν τινῶν λόγων ἢ διὰ σφάλματα ὀλίγων ἢ πολλῶν προσώπων ἀλλὰ καταβάλλεται προσπάθεια προσαρμογῆς των

πρὸς τὰς συγχρόνους συνθήκας τοιαύτης, ὥστε καὶ σήμερον, καὶ ἐκάστοτε, νὰ ἀποβαίνωσι χρήσιμοι ὑπὲρ τοῦ ἔλου θεσμοῦ. Εἰ δὲ μὴ, οὔτε ἐν τῇ οὐρανῷ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν ἕλιον ἐπειδὴ ἐλατρεύετό ποτε ὑπὲρ τῶν ἡλιολατρῶν, καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ πυρός θὰ ἔπρεπε ν' ἀποσκορακίσωμεν, ἀφοῦ οἱ ἐμπρησται τὸ χρησιμοποιοῦσι πρὸς ἐνόχους πυρκαϊάς.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἐπιδιώκωμεν τὸν ἀφανισμόν τῶν μονῶν διὰ τῆς ἀπογυμνώσεως αὐτῶν ἀπὸ τῶν περιουσιῶν των, ἐπὶ τῇ λόγῳ δῆθεν ὅτι ἐξέκλιναν τοῦ προορισμοῦ των καὶ εἶνε τάχα ἀνωφελεῖς εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον, τὸ πρέπον θὰ ἦτο νὰ παρείχοντο εἰς αὐτάς τὰ μέσα νὰ ἀναδιοργανωθῶσιν οὕτως, ὥστε καὶ τὸ χριστιανικὸν ιδεῶδες τὴν μοναστικὴν κοινωνίαν νὰ διακρατῶσιν ὑψηλά, καὶ πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας τῆς σήμερον νὰ συγχρονισθῶσι. Διότι θὰ ἦτο «ἄνω ποταμῶν», τὸ δὴ λεγόμενον, ἐν τῇ ἀρχικῇ του μὲν κοιτίδι νὰ διώκηται ὁ μοναστικὸς βίος σήμερον, ἐν Ἀγγλίᾳ δὲ νὰ συζητῆται ζωηρῶς τίνι τρόπῳ θὰ καταστῆ δυνατὴ ἢ ἐν τῇ προτεσταντισμῷ ἀναβίωσις τοῦ μοναστικοῦ βίου, ἢ ἀνασῴστασις τῶν μονῶν καὶ τῶν μοναστικῶν ταγμάτων. «Ἡμελήσαμεν — λέγουσι τὰ ιδεώδη, τὰ ὅποια γεννᾶσι ψυχὰς ἡρωϊκάς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀνασυστήσωμεν τὰ μοναστικὰ τάγματα. Ἡ ἀναβίωσις τοῦ κοινοβιακοῦ μοναστικοῦ βίου ἐνέχει ἀνεκτίμητον ἀξίαν. Ἡ πνευματικὴ δύναμις τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἦτο ἀνυπολόγιστος, ἐν ἡ περιπτώσει ἐβλέπομεν διαπλούμενον καὶ αὐξανόμενον παρ' ἡμῖν τὸν μοναστικὸν θεσμόν». Τὸ ὅποιον μεταφερόμενον εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς σημαίνει, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὑφίσταται ἀπώλειαν ἀνυπολόγιστον ἐκ τῆς τάσεως τῆς ἀπογυμνώσεως αὐτῆς ἀπὸ θεσμοῦ τόσον μὲν εὐεργετήσαντος αὐτὴν ἐν τῇ παρελθόντι, τόσον δὲ δυναμένου καὶ σήμερον νὰ φανῇ εἰς αὐτὴν πολλαχῶς ὠφέλιμος.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς ἐμαθήτευον παρὰ τοῖς τότε σοφοῖς τῶν Ἀθηνῶν, ὑπῆρξαν ἐντὸς αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημιακοῦ περιβάλλοντος ἡ «λατρεία» τῶν πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἀκμαϊότερων νέων ὑπὸ τὸν Βασίλειον προστάτην καὶ καθηγεμόνα» βαθμηδὸν δὲ «φατρία» ἐκείνη ἀπέβη

ἀληθῆς σχολῆ μορφώσεως χριστιανικοῦ χαρακτήρος σοβαρώτατα ἀντιδρῶσα κατὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς περίεσοβούσης εἰδωλολατρικῆς διαφθορᾶς καὶ στερωθῶς συγκροτοῦσα τοὺς αὐτῆ ἀνήκοντας νεαροὺς φοιτητὰς εἰς τὴν πραγματικὴν ὁδὸν τοῦ ὑγιοῦς καθήκοντος καὶ τῆς ἀληθινῆς προόδου.

Ἡ πρώτη αὕτη χριστιανικὴ φοιτητικὴ ὀργάνωσις ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως ἡ πρώτη ἱστορικὴ ἀφειρηθῆσα τοῦ συστηματικοῦ συνασπισμοῦ τῶν ἐν τοῖ διαφόροις πανεπιστημιακοῖς κέντροις ἀγωνιζομένων τῶν καλῶν τῆς προόδου καὶ σοβαρῶς ὑπολογιζόντων τοὺς ἐκ τῆς περίε φραυλότητος ἠθικοὺς καὶ πνευματικοὺς κινδύνους φοιτητικῶν κύκλων. Ἐπεκράτησε δὲ πάντοτε καὶ ἐξηκολούθησε συνεχιζομένη ἢ παράδοσις αὕτη τῆς ὀργανωμένης ἐνότητος τῶν ἠθικότερων πανεπιστημιακῶν στοιχείων καὶ κατέληξε δια μέσου τῶν αἰώνων εἰς τὸν θαυμάσιον ὄντως καὶ ἐπιβλητικώτατον ὄγκον τῶν σημερινῶν φοιτητικῶν χριστιανικῶν ὀργανώσεων αἵτινες ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἀπαρτίζουσαι τὴν ἐν Γενεύῃ ἐδρεύουσαν «Παγκόσμιον Ὀμοσπονδίαν τῶν Χριστιανικῶν Φοιτητικῶν Ὀργανώσεων» ὅλοεν ἐξαπλοῖνται καὶ διακλαδίζονται καθ' ὅλον τὸν κόσμον, ἔνθα ὑπάρχει κέντρον Πανεπιστημιακὸν καὶ εἶναι γνωστὴ ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία.

Ἡ «Παγκόσμιος Ὀμοσπονδία τῶν Χριστιανικῶν Φοιτητικῶν Ὀργανώσεων» ἰδρυθεῖσα τὸν Αὐγούστον τοῦ 1895 ἔχει ὡς σκοπὸν: 1) Νὰ συνενώσῃ τοὺς Χριστιανικοὺς ὁμίλους τῶν φοιτητῶν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰς ἐγκαρδίους μεταξὺ αὐτῶν σχέσεις. 2) Νὰ συλλέγῃ καὶ νὰ παρέχῃ πληροφορίας περὶ τῶν βιωτικῶν συνθηκῶν καὶ τῆς θρησκευτικῆς καταστάσεως πασῶν τῶν χωρῶν. 3) Νὰ ὀδηγῇ τοὺς φοιτητὰς εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς εἰς τὸν Τριαδικὸν Θεὸν πίστεως καὶ νὰ ἐμπνέῃ ζωὴν ἀνταξίαν πιστῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. 4) Νὰ καθιστᾷ βαθυτέραν τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν φοιτητῶν καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτοὺς εἰς τὴν σοβαρὰν μελέτην τῶν Γραφῶν. 5) Νὰ ἐμπνέῃ εἰς τοὺς φοιτητὰς τὸν πόθον τῆς δράσεως πρὸς ἐξάπλωσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς χώρας τῶν καὶ εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον. 6) Νὰ ὀδηγῇ τοὺς φοιτητὰς ὅλων τῶν χωρῶν εἰς στενὴν συνεννόησιν καὶ συμπάθειαν νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ ν' ἀναγνωρίσωσιν ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τεθεῖσαι ἀρχαὶ δεόν νὰ ρυθμίζωσι τὰς διεθνεῖς σχέσεις· νὰ ἐργάζηται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς ταύτης διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν ἐθνῶν. 7) Νὰ ὑποβοηθῇ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως πᾶσαν προσπάθειαν ἀποβλέπουσαν εἰς τὸ σωματικὸν ἢ τὸ

διανοητικὸν ἢ τὸ πνευματικὸν καλὸν τῶν φοιτητῶν καὶ ἀρμονιζομένην πρὸς τὸ χριστιανικὸν ἰδεῶδες ¹.

Εἰς τὴν «Ὀμοσπονδίαν» ἀνήκουσι σήμερον 2500 φοιτητικαὶ ὀργανώσεις ἀποδεχόμεναι τοὺς γενικοὺς αὐτῆς σκοποὺς καὶ περιλαμβάνουσαι ὑπὲρ τὰς 200000 μελῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων ². Αἱ ὀργανώσεις αὗται εὐρίσκονται τόσον ἐν Εὐρώπῃ, ὅσον καὶ ἐν Ἀσίᾳ Ἀφρικῇ, Ἀμερικῇ, καὶ Αὐστραλίᾳ, εἴτε ἀνεξαρτήτως δρῶσαι, εἴτε ὡς φοιτητικὰ τμήματα τῶν ἐκεῖ Χ.Α.Ν. καὶ Χ.Ε.Ν.

Ἡ σπουδάζουσα νεολαία ἠνωμένη περὶ τὴν σημαίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ φυσικοὶ κοινωνικοὶ ἡγέται τῆς αἰρίας προπαρασκευαζόμενοι εἰς τὴν ἔμπροκτον ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν τοῦ Θεοῦ Ἐσταυρωμένου! Γεγονὸς ὅπερ διὰ πάντα ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν ἠθικὴν τῆς κοινωνίας ἐξυγιάνειν καὶ ἰδιαίτατα διὰ τοὺς ἐνδεδειγμένους μεγάλους κοινωνικοὺς παράγοντας ἀποτελεῖ ἀνεμφισβήτητον βάσιν ἐλπίδος δι' αἰσιώτερον μέλλον, ἐὰν καὶ εἰς τὴν χώραν τὴν ἰδικὴν μας τύχῃ τῆς δεούσης αὐτῶν προσοχῆς καὶ μερίμνης. Ὅλα τὰ μεγάλα κοινωνικά καὶ διεθνή ζήτῃματα ὅσα σήμερον συνταράσσουσι τοὺς λαοὺς καθ' ἕκαστον καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον, ὅλοι οἱ μεγάλοι σκοποὶ καὶ τὰ ὄρατα ὄνειρα διὰ μίαν αἰρίον εὐτυχεστέραν ἀληθῶς, θὰ παραμένουν ζήτῃματα ἀπλᾶ καὶ ὄνειροπολήσεις χειμαρώδεις ἐφ' ὅσον αἱ ἀρχαὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ λύσις καὶ ἡ πραγματοποίησις τῶν δύναται νὰ βασισθῇ, ἀγνοοῦνται παντελῶς καὶ οὐχὶ σπανίως (φεῦ!) ἀπολακτίζονται ὑπὸ τῶν ἡγετίδων τάξεων τῆς κοινωνίας οὐδεμία δὲ κίνησις ὁσονδήποτε ἠθικὴ καὶ ἂν εἶνε, ὅσον δήποτε ἱερῶς σκοποὺς καὶ ἂν ἐπιδιώκῃ εἶναι δυνατόν νὰ ἐπικρατήσῃ ὅταν οἱ φυσικοὶ τῆς κοινωνίας ἀρχηγοὶ δὲν ἐμφορῶνται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀποκλείουσαι πάντα ἀρριβισμόν παρέχουσιν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα πνευματικά καὶ ἠθικά προσόντα διὰ τὴν πραγματικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς κοινωνίας. Οἱ φοιτηταὶ τῆς σήμερον— δατὶ τάχα νὰ τὸ ἀποκρύψωμεν — ἰκανότατοι διὰ πολλὰ καὶ σπουδαῖα, στεροῦνται δυστιγῶς τῶν προσόντων τούτων, καὶ αἱ ὀλίγαι ἢ αἱ πολλαὶ ἐξαιρέσεις τόσον ἀνίσχυροι εἶνε νὰ ἀντιδράσωσιν ἢ τοῦλάχιστον νὰ συγκροτηθῶσιν ἀπλῶς εἰς τὸ γενικὸν ρεῦμα τῆς ἐπιτεινομένης ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἐπιπολαιότητος, ὥστε ὁ κίνδυνος τῆς παντελοῦς τῶν ἀπορροφῆσεως δὲν εἶνε μακρὰν.

Ἄπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατὰ τὰ τρία τελευταῖα

¹ Ἄρθρον II τοῦ Καταστατικοῦ.

² Στατιστικὴ τοῦ 19-9.

ἔτη ἀκούονται καὶ παρ' ἡμῖν φωναί τινες εὐσυνειδήτων διανοουμένων καὶ ἀξίων τῆς ἀπιστολῆς των φοιτητῶν καλοῦσαι τὰ ὑγιέστερα φοιτητικὰ στοιχεῖα νὰ συνενωθοῦν νὰ συνεργασθοῦν, νὰ συμπροπαρασκευασθοῦν διὰ νὰ συμβαδίσουν ἀβρίον ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καὶ νὰ δυνηθοῦν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς γνησίας χριστιανικῆς ἀγάπης νὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου καὶ τῆς εὐτυχίας τῆς πραγματικῆς. Καὶ ὑπάρχει εὐτυχῶς συγκεκορημένη, ὡς καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐγράφη, μία ὁμῆς φοιτητικῆ ἀκολουθοῦσα τὸ πρόγραμμα τῆς «Παγκοσμίου Ὁμοσπονδίας» καὶ μετ' αὐτῆς στενῶς ἐπικοινωνοῦσα καὶ συνεργαζόμενη, ὑπάρχουσιν ἴσως φοιτητικὰ στοιχεῖα ὑγιέστατα ἠθικῶς πάμπολλα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἔξω τῆς ὁμάδος ταύτης εἴτε διότι εἶναι ἄγνωστα εἰς αὐτὴν εἴτε διότι αὐτὰ δὲν ἐπρόσεξαν διὰ νὰ τὴν γνωρίσουν. Ὑπάρχει πάντοτε καιρὸς διὰ μίαν συστηματικώτερον ἐργασίαν τῶν φοιτητῶν μὴς καθαρῶς ἐξυπηρετικὴν διὰ τὴν σημερινὴν κοινωνίαν γίνεσθαι ὁμῶς ὀλιγώτερος ὁ καιρὸς οὗτος ὅσον αἱ γενεαὶ τῶν ἑλλήνων φοιτητῶν παρέρχονται καὶ εὐχόμεθα διὰ τοῦτο τὰ ὑγιῆ στοιχεῖα τῆς σημερινῆς γενεᾶς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Πανεπιστημίου νὰ ἀκούσουν σοβαρῶς τὴν φωνὴν τῆς ἀνάγκης καὶ σοβαρῶς νὰ συνασπισθοῦν μετὰ τὴν βεβαιότητα, ὅτι τότε μόνον θ' ἀπαλλαγῶσιν ὡς μεγάλοι καὶ εὐγενεῖς ἰδέαι ἀπὸ τοὺς κατὰ πάντα μὲν ἀγαθοῦς, πλὴν «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» ζητοῦντες ἀμορφώτους ὑποστηρικτὰς των οὔτινες προκαλοῦν τὴν θυμηδίαν μᾶλλον ἢ τὴν διόρθωσιν τῆς κοινωνίας.

Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ μερικῶν ἀνοσίων ἐκμεταλλευτῶν τῶν εὐσεβῶν τοῦ ἀμαθοῦς λαοῦ αἰσθημάτων θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ μία σοβαρὰ ἐργασία τῶν ἐχόντων θρησκευτικὴν πίστιν καὶ ζῶν φοιτητῶν, εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν δραστηριότητα τῶν ὁποίων θὰ εἶχε ἴσως πολλὰ νὰ στηρίξῃ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἐπίσημον ἐν διεθνεί φοιτητικῷ Συνεδρίῳ εὐχὴν ἐξεδήλου ἐνεργότερον τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῆς καὶ τὴν ἐμπρακτον μετ' αὐτῶν συνεργασίαν.

Ε. Γ. Μ.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ

15. Δημοτικότης. Οἰκειότης τοῦ ἕφους.—Ἡ δημοτικότης τοῦ ἕφους συνίσταται ἐν τούτῳ ὅτι: πρέπει τὸ λεκτικὸν ἡμῶν νὰ συντίθεται ἐξ ἐκφράσεων οἰκείων καὶ εὐλήτων εἰς τὸ πλῆθος. Ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ εἶναι ἐκείνη, ἣν ἐννοοῦσιν ἐξ ἴσου πᾶσαι τῆς κοινωνίας αἱ τάξεις καὶ τὸ κοινὸν ἕδαφος, ἐφ' οὗ

αὐτὰ συναντῶνται. Λέν πρέπει νὰ ἐκπληττώμεθα: ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κανεὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνθρώπου πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων εἶναι ἰσχυρότερον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μόνον ὁ ἀνθρώπος μᾶς τινος διακεκορημένης τάξεως δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Λύεται νὰ εἶναι τις δημοτικὸς χωρὶς νὰ εἶναι μέγας: ἀλλὰ σχεδὸν δὲν δύναται νὰ εἶναι τις μέγας χωρὶς νὰ εἶναι δημώδης. Γράφει σχετικῶς ὁ D' Alembert: «ὁ ὁμοῦ δὲν πρέπει νὰ λησιμονῇ ποτε ὅτι ὁμιλεῖ πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι αὐτὸ πρόκειται νὰ συγκινήσῃ, νὰ παρασύρῃ. Ἡ εὐγλωττία ἥτις δὲν εἶαι διὰ τὸ πολὺ πλῆθος δὲν εἶναι ὁητορεία. —Τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐξαιρετικώτερον ἐφαρμόζεται εἰς τὴν ὁητορείαν τοῦ Ἀμβωνος. Διότι καὶ αὐτὰ τὰ θέματα τοῦ κηρύγματος εἶναι «λαϊκὰ» οὐδὲν γενικώτερον, οὐδὲν διὰ πάντας κοινότερον. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν πρὸς ἐκφρασιν αὐτοῦ γλῶσσα λαϊκῆ. Ἡ ὁητορεία τοῦ Ἀμβωνος θὰ εἶναι μεγάλη καθ' ὃ μέτρον αὐτὴ θὰ εἶναι λαϊκῆ, ἢ λαϊκῆ καθ' ὃ μέτρον αὐτὴ θὰ εἶναι μεγάλη. Τὸ γλωσσικὸν ἄρα τῆς ἁπ' Ἀμβωνος ὁητορείας ὀφείλει, ἀπομακρύνον πᾶν ὅ,τι ἰδιάζει εἰς τινος μόνον, νὰ κανονίζεται ἐκ τῶν στοιχείων, αἵτινα εἶναι κοινὰ πρὸς πάντας. Ὁ ἱεροκήρυξ λοιπὸν θὰ ἀποφύγῃ λέξεις καὶ φράσεις ἀφρημένας, τύπους σχολειακούς, ὑπαινιγμούς ἐπιποιητικούς, τὴν λεπτολογίαν καὶ κομψότητα, τοὺς πνευματώδεις μὲν, ἀλλὰ περιπλόκους τρόπους ἐκφράσεως, λεπτότητάς τινος τεχνικὰς καὶ εἴ τι ἄλλο τὸ ὁποῖον «πηγαίνει χαμένο διὰ τὸν λαόν».

Ἡ οἰκειότης ἀποδεικνύει καὶ διακρατεῖ οὐ μόνον τὰς σχέσεις τοῦ ἀκροατηρίου πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ποιμένου μετὰ τῆς ἐνορίας. Ὁ ἱεροκήρυξ, ὅστις, ἀπὸ καθήκοντος παρουσιάζεται πρὸς τοὺς ὁμοίους του νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ Θεοῦ δὲν δύναται παρὰ νὰ ἐμβλέπῃ εἰς αὐτοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πᾶσαι αἱ διακρίσεις καὶ ἀνισότητες ἐξαφανίζονται. Ἱεροκήρυξ ὅστις δὲν εἶναι οἰκειανκὸς καὶ ὅστις ἀναβιβάζει ἐπὶ τοῦ Ἀμβωνος τὰς λεπτότητας καὶ τὰς περιφράσεις τῆς κοσμικῆς εὐγενείας, ὅστις συγκατεῖται εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ἐπιφυλακτικότητος, ὅστις δὲν ἐκχέει τὴν ἐμπιστευτικότητα αὐτοῦ καὶ δὲν παραδίδεται εἰς τὰς καρδίας τῶν ἄλλων, ἱεροκήρυξ τοιοῦτος ὁμοιάζει πρὸς φίλον ὅστις συναντῶν φίλον τοῦ τινος τείνει μὲν πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ἀλλὰ χεῖρα «μὲ τὸ γάντι» ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν αἰσθάνεται κανεὶς «οὔτε κρούο οὔτε ζέσθη». Εἶναι περιττὸν ὁμῶς νὰ σημειωθῇ ὅτι οἰκειότης δὲν σημαίνει χυδαίότητα καὶ ἀδιακρισίαν.

16.—Τὸ χρίσμα τοῦ ἁπ' Ἀμβωνος λόγου— Ὑπὸ

χρῖσμα τοῦ λόγου (unction) δὲν δηλοῦται εἰδική τις ιδιότης τοῦ κηρύγματος, ἀλλὰ μᾶλλον ἢ χάρις καὶ ἡ δραστηκότης, αἵτινες εἶναι συνημμένοι πρὸς αὐτό, ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, εἰδός τι σφραγίδος καὶ κυρώσεως, ὅπερ βεβαιοῦται περισσότερον διὰ τῆς ἐντυπώσεως, ἢν ἀποδέχονται αἱ ψυχαὶ παρὰ διὰ σημείων ἑξωτερικῶν. Τὸ χρῖσμα εἶναι ὁ ὀλοκληρωτικὸς χαρακτήρ τοῦ Ἐξαγγελίου, ἀναγνωρίσιμος ἀναμφρόβως ἐν ἑκάστῳ τῶν μερῶν αὐτοῦ, ἀλλ' αἰσθητὸς πρὸ πάντων ἐν τῷ συνόλω τοῦ εἶναι ἡ γενικὴ γεῦσις τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι σοβαρότης συνοδεουμένη ὑπὸ τρυφερότητος, ἀσθηρότης ἐμπεποτισμένη γλυκύτητος, μεγαλειότης ἠνωμένη πρὸς τὴν οἰκειότητα: ἀληθῆς σύγκρασις τῆς χριστιανικῆς διατάξεως, καθ' ἣν, κατὰ τὸν Ψαλμῶδόν, «ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήνητησαν, δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν» (Ψαλμ. 84,11). Κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Βλαίρου τὸ χρῖσμα εἶναι ὁ χαρακτήρ ἐκεῖνος τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, ὅστις συνδυάζει τὴν σοβαρότητα μετὰ τῆς θερμότητος, τοῦθ' ὅπερ εἶναι τρόπος περιπαθῆς καὶ πλήρης ἐνδιαφέροντος, πηγάζων ἀπὸ καρδίας συγκεκινημένης καὶ βαθέως ἐμπεποτισμένης ἐκ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας ἐξαγγέλλει, μοναδικῶς κατελιημμένος ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἴδῃ τὰς ἀληθείας ταύτας νὰ ἐμποιῶσιν ἐπὶ τοὺς ἀκροατὰς αὐτῶν πᾶσαν τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ὀφείλει τις νὰ ἀναμένη ἐξ αὐτῶν. Κατὰ τὸν Dutoit-Memprini «τὸ χρῖσμα εἶναι γλυκεῖα θερμότης, ἣτις γίνεται αἰσθητὴ ἐν ταῖς δυνάμεσι τῶν ψυχῶν. Τοῦτο ἐνεργεῖ ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα ὁ ἥλιος ἐν τῷ φυσικῷ: φωτίζει καὶ θερμαίνει. Τοῦτο θέτει τὸ φῶς εἰς τὴν ψυχὴν, τὴν θερμότητα εἰς τὴν καρδίαν. Τοῦτο ποιεῖ τὸ γινώσκειν, τὸ ἀγαπᾶν, τὸ ἐνδιαφρέσθαι... Τὸ χρῖσμα εἶναι εἰς τὰ θρησκευτικὰ θέματα ὅ,τι παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὀνομάζεται *ἐνθουσιασμός*».—Δὲν πρέπει νὰ νομίσωμεν ὅτι τὸ χρῖσμα ἀναλογεῖ ἀκριβῶς πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Τὸ χρῖσμα δύναται νὰ εἶναι ἀνίσότατον μεταξὺ δύο ἱεροκηρύκων ἴσων κατὰ τὴν εὐσέβειαν. Ἄλλ' εἶναι τοῦτο πάρα πολὺ στενωῶς ἠνωμένον μετὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἢ ὥστε νὰ δύναται νὰ λείψῃ ἀπολύτως ἀπὸ κηρύγματος ἀληθῶς χριστιανικοῦ.—Ἐμπόδιά τινα, τὰ μὲν φυσικὰ, τὰ δὲ πλύνης καὶ συνηθείας, δύνανται νὰ βλάψωσι τὸ χρῖσμα καὶ νὰ ἐμφράξωσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν διάβασιν τοῦ γλυκέος καὶ ἀγίου τούτου ἐλαίου, τὸ ὁποῖον ὄφειλε νὰ ῥέῃ παντοῦ, νὰ ἀλείφῃ πάσας τὰς ἀρθρώσεις τῶν σκέψεων, νὰ καθιστᾷ πάσας τὰς ὁρμὰς τοῦ λόγου εὐκόλους καὶ δικαίας, νὰ

διεισδύῃ, νὰ τρέφῃ τὸν λόγον. Δὲν ὑπάρχει δὲ κατὰ μέσον τέχνης ἵνα παρουσιάσωμεν ἐν τῷ κηρύγματι ἡμῶν χρῖσμα. Τὸ ἔλαιον ῥέει ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ἐλαίας· καὶ ἡ σφοδρότερα δὲ πίεσις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ σταγόνα ἐλαίου ἐκ τῆς γῆς ἢ ἐκ τοῦ χάλικος. Ὑπάρχουσιν ὁμως μέσα, ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ ὀμνήσωμεν οὕτως, συντείνοντα εἰς τὸ νὰ εἴμεθα χρισματώδεις, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχωμεν κεφάλαια πολύτιμα εὐσεβείας, ἢ νὰ ἀποκηρύξωμεν τὸ χρῖσμα, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐν ἡμῖν, καὶ νὰ ἐμποδίσωμεν αὐτὸ νὰ ρέσῃ πρὸς τὰ ἔξω. Ὑπάρχουσι πράγματα ἀσπύβιστα πρὸς τὸ χρῖσμα: τοιαῦτα εἶναι τὸ πνεῦμα, ἡ ἄγαν τυπικὴ διαλεκτικὴ, ἡ εἰρωνία, ἡ χοῆσις λεξιλογίου κοσμικοῦ ἢ ἄγαν ἀφηρημένου, ἡ ἄγαν φιλολογικὴ μορφή, τέλος τὸ ἄγαν πεπυκνωμένον καὶ ἄγαν συσφιγμένον ἕφος. Διότι, τὸ χρῖσμα προϋποθέτει τὴν δαψίλειαν, τὴν ἐκχυσιν, τὸ ῥέον, τὸ εὐπροσήμερον. Μὴ νομίσωμεν ὁμως ποτὲ ὅτι δὲν δύναται τις νὰ εἶναι χρισματώδης, εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ παυθῆ ἢ δομύτης καὶ ἡ ἀκολουθία ἐν τῷ συλλογισμῷ, καὶ ἡ ὑπερηφάνεια ἐκείνη τοῦ τόνου, ἡ ἱερά ἐκείνη σφοδρότης, ὡς θέματα τινα ἀπαιτοῦσι καὶ ἄνευ τῶν ὀποίων, διαπραγματευόμενοι τὰ φέματα ταῦ α, θὰ ἤμεθα ἐν τῷ ψεύδει. Φυλαχθῶμεν λοιπὸν ἀπὸ τοιαύτης τυχὸν παρανοήσεως.

Ἀρχιμ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Εὐαγγ. Κυριακῶν	Ἀπόστ. Κυριακῶν	Ἑσθινά	Ἦχοι
1	Κυρ. 5 Ματθαίου	Κυριακὴ 5'	5'	Πλ. α'
8	• Ζ •	• Ζ'	Ζ'	Πλ. β'
15	Κοιμήσις Θεοτόκου	Κοιμήσις τῆς Θεοτόκου	Η'	Βαρύς
22	Κυρ. Θ' Ματθαίου	Κυριακὴ Θ'	Θ'	Πλ. δ'
29	Τοῦ Τιμ. Προδρόμου	Τοῦ Τιμίου Προδρόμου	Ι'	α'

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Desiderata.

Ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἀγξάνεται καὶ πλατύνεται ἡ ὑπὲρ ἐμπειδώσεως τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ παγκόσμιος κίνησις χάρις εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνούς φιλίας τῶν λαῶν διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν». Αἱ εἰρηνευτικαὶ δυνάμεις, κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν, πολλαπλασιάζονται. Αἱ ἑκάσταχοῦ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι

ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν κίνησιν ταύτην. Ἐκ νέων συγκεντρώσεων, αἵτινες ἐγένοντο ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς, νέα desiderata, μᾶλλον καθωρισμένα, ἤρχισαν διατυπούμενα. Τονίζεται ἡ μεγάλη σημασία τῆς παιδαγωγίας ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς πανανθρωπίνης ἀλληλεγγύης καὶ φιλίας. Ἀποδοκιμάζεται ἡ μιλιταριστικὴ ἐν τοῖς σχολείοις ἀγωγή· ὑποστηρίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπὸ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀποκτίσεως μονίμου ἔδρας ἐν τῇ Διεθνῇ Δικαιοσύνῃ· ἀναγνωρίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ διεθνoῦς δικαίου· ἐγένετο δεκτὸν νὰ συστηματοποιηθῇ συνησπισμένη «μετωπικὴ ἔφοδος» πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ συστήματος τοῦ πολέμου· ὁμοφώνως ὑπεστηρίχθη ἡ περαιτέρω ἐπιδιώξις τῆς καταργήσεως τῶν ἐξοπλισμῶν· συνεφωνήθη νὰ προπαγανδισθῇ ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐξαναγκασμοῦ τῆς ἐπισήμου Ἀμερικῆς νὰ μὴ προμηθεύῃ ὄπλα εἰς τὰ ἐνεργοῦντα πολεμικὰς ἐπιθέσεις ἔθνη. Ὡμολογήθη ὅτι αἱ ἔχθραι καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν διατάραξις τῆς εἰρήνης ὀφείλονται πρὸ παντὸς εἰς τὰς προλήψεις, αἵτινες πάλιν προέρχονται ἐκ τῆς ἀγνοίας, καὶ ὅτι, ἐπομένως, δεόν νὰ καταπολεμηθῇ ἡ ἀγνοία διὰ τῆς παντοιοτρόπου διαδόσεως τῆς ἀμοιβαίας γνώσεως τῶν λαῶν τῶν διαφόρων χωρῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς ὅτι τὰ ἔθνη πρέπει νὰ γνωρίζωνται ἀπὸ ὅ,τι ἔχουν καλλίτερον καὶ οὐχὶ ἀπὸ ὅ,τι ἔχουν χειρότερον. Πᾶσα αὕτη ἡ κίνησις δὲν εἶνε δυνατὸν βεβαίως παρὰ νὰ ἔχη εὐχάριστα ἀποτελέσματα ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὸ ζήτημα τῆς εἰρηνικῆς πρὸς ἀλλήλους διαβιώσεως τῶν λαῶν.

Προσκοπισμός.

Ἐξ ἀφυρμῆς τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἐπιείξεων καὶ τοῦ συνεδρίου τῶν ἀνὰ σύμπασαν τὴν Ἑλλάδα προσκοπικῶν ὀργανώσεων διάφοροι διευτρώθησαν γινῶμαι περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ προσκοπισμοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἀσπαζόμεθα τὰς θεωρούσας αὐτὸν ὡς στάδιον καθαρῶς στρατιωτικῆς προπονήσεως καί, κατ' ἀκολουθίαν, συμμορφούσας τὰ ἀσχολήματα, τὰς παιδίας, τὰ γυμνάσματα, τὰ ἄσματα, καὶ εἴ τι ἄλλο, τῶν προσκόπων πρὸς τὸ πολεμικὸν πνεῦμα. Ὁ θεμελιώδης σκοπὸς τοῦ προσκοπισμοῦ εἶνε ἡ διαπαιδαγωγία τῶν παίδων ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ ἐλευθέρου ἐντίμου καὶ ἠθικοῦ πολίτου καὶ ἡ οἰκοδομὴ ἠθικοῦ χαρακτήρος. Πάντα λοιπὸν ἐν τῷ προσκοπικῷ θεσμῷ δεόν νὰ συμβάλλωσιν εἰς τὴν δημιουργίαν ὑψηλοῦ φρονήματος καὶ εὐγενoῦς ψυχῆς διὰ τῆς ἀποσπάσεως τῶν παίδων ἀπὸ τῆς ὀκνηρίας, τῆς ἀνηθικότητος, τῆς δειλίας, τῆς ἀγενείας καὶ τῶν συναφῶν ἐλλείψεων, καὶ τῆς δημιουργίας ἀρτίων κοινωνικῶν μελῶν ὑγιoῦς κοινωνίας σωματικῶς τε καὶ ψυχικῶς. Τούτου οὕτως

ἔχοντας εἶνε πρόδηλον, ὅτι ἡ θρησκευτικὴ διαπαιδαγωγία δὲ νὰ κατέχῃ τὴν μᾶλλον οὐσιώδη θέσιν ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ χαρακτήρος, τούτο δὲ καὶ τουρίζεται ἐν τῷ δευτέρῳ προσκοπικῷ νόμῳ περὶ τῆς εὐλαβείας τοῦ προσκόπου, τὰδε διαγορεύοντος: «Ὁ προσκόπος εἶνε εὐσεβής. Εἶνε εὐσεβής πρὸς τὸν Θεόν. Εἶνε πιστὸς εἰς τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα, καὶ σέβεται τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν ἄλλων ὡς πρὸς τὰ ἴθνη καὶ τὴν θρησκείαν». Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι οἱ ἰθύνοντες τὰ τοῦ ἑλληνικοῦ προσκοπισμοῦ ἐπαγρυπνοῦσιν ἐπὶ τῆς τηρήσεως καὶ τούτου τοῦ προσκοπικοῦ νόμου, καὶ διαπαιδαγωγοῦσι καταλλήλως τοὺς τροφίμους τοῦ προσκοπικοῦ θεσμοῦ ἑλληνοπαῖδας.

Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη.

Εἶνε γνωστὸν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ ὅτι ἐν Ἀμερικῇ ἀπηγορεύθη διὰ νόμων αὐστηροτάτων ἡ χρῆσις οἰνοπνευματῶδων ποτῶν πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος καὶ πρόληψιν τοῦ ἀτομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐκφυλισμοῦ. Εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν οἰνοπνευματῶδων ποτῶν πρωτοστατεῖ ἡ Ἐκκλησία. Ὁ ἀγὼν εἶνε ἀργατέος σφόδρα, διότι ἀντίστανται καὶ ἀντιδρῶσι πολλὰ καὶ σπουδαῖα συμφέροντα ὀρισμένων ὁμάδων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀφαιρεῖται σπουδαιοτάτου πλοῦτου πορισμός. Τούτου ἕνεκα τὸ Ὁμόσπονδον Συμβούλιον τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιῶν, ἵνα πείσῃ καὶ τὸν λαὸν καὶ τὰ νομοθετικὰ σώματα περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν οἰνοπνευματῶδων ποτῶν, ἐξετάζει καὶ ἐξαγγέλλει δημοσίᾳ τοὺς λόγους ἐφ' ὧν βασίζεται ὑπεραμυνόμενον τῆς ἀπαγορεύσεως. Ἐν τῷ τελευταίῳ διαγγέλματι τοῦ Ὁμοσπόνδου Συμβουλίου τέσσαρες φέρονται αἱ θεμελιώδεις παρατηρήσεις, ἐφ' ἃν βασιζονται ἢ ὡς πρὸς τὰ οἰνοπνευματῶδη ποτὰ πολιτεία τῆς καθ' ὅλου ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας: α) ὅτι προκειμένου περὶ τῶν κολοσσιοίων ἐκ τῆς χρήσεως τῶν οἰνοπνευματῶδων ποτῶν κακῶν (νόσων, ἐγκλημάτων κλ.), ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία ὀφείλει νὰ περιορίζηται πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δημοσίας εὐημερίας· β) ὅτι τὸ ἐμπόριον τῶν οἰνοπν. ποτῶν εἶνε ἄνευ ἀντιρρήσεως μέγα κακόν· γ) ὅτι οὐδὲν μέτρον ἠπιώτερον τῆς ἀπαγορεύσεως ἀρκεῖ νὰ ἐκκρίσῃ τὰ κακὰ τῆς ἐμπορείας ταύτης. Καὶ δ) πᾶσαι οἱ λοιπαὶ πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ κακοῦ μέθοδοι ἐναγάγησαν, μόνη δ' ἡ ἀπαγορευσις, παρὰ τὰς ἀτελείας τῆς, ἠδυστάμησε κάλλιον πύσης ἄλλης μεθόδου.

Μεξικανικὸς μπολσεβισμός.

Φαίνεται, ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ Μεξικῶ ἐξήλωσε τοὺς μπολσεβικούς θριάμβους τῶν Σοβιέτ τῆς Ρω-

σίας, δι' ὅπερ καὶ μετέρχεται πᾶσαν βίαν πρὸς ἐξάλειψιν τῆς θρησκείας ἐκ τῆς χώρας τοῦ Μεξικικοῦ. Διότι δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἄλλως διατί ἡ παρούσα κυβέρνησις ἀφύπνισε τώρα μόλις ἐν ἀπὸ τοῦ 1917 καθεῦδον ἄρθρον τοῦ πρὸ δεκαετίας πού ψηφισθέντος συντάγματος. Τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο διηγόρευεν, ὅτι «οἱ ναοὶ εἶνε ἰδιοκτησία τοῦ ἔθνους ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συμβουλίου, εἰς δ' ἀπὸκειται ὁ καθορισμὸς τῶν δυναμένων νὰ λειτουργοῦσι ναῶν». Κατὰ ταῦτα, ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ σκεπτήται ἰδιοκτησίαν, μοιαι δὲ καὶ ναοὶ καὶ ἐκτῆριοι οἴκοι καὶ σχολεῖα ἀνήκουσι εἰς τὸ Κράτος. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Μεξικικοῦ Κάλλες καὶ ἡ Κυβέρνησις του ἤρξαντο βιαίως ἐξοστρακίζοντες πάντας τοὺς ξένους ἱερεῖς καὶ τὰς μοναχάς, οὗτοι δὲ καὶ ἔκλεισαν τοὺς ναοὺς, ἐκλέξαντες πρὸς τοῦτο τὰς πρωῖνὰς ὥρας, ὅποτε ὁ κόσμος μεταβαίνει πρὸς προσευχὴν εἰς αὐτούς. Ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτρέψῃ ἕνα μόνον ἱερέα δι' ἐκάστην δεκάδα χιλιάδων κατοίκων. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ μεγίστη πλειονότης τοῦ μεξικανικοῦ λαοῦ εἶνε ἀγράμματος, τὰς δὲ περὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς δικαιοσύνης ἰδέας λαμβάνει παρὰ τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου καὶ τοῦ ναοῦ του, ἡ ἐξάλειψις τῆς θρησκείας σημαίνει ἐν Μεξικῷ, ὡς καὶ ἐν Ρωσίᾳ, τὴν ἐκρίζωσιν τῆς ἠθικῆς. Λέγεται, ὅτι ὁ Πρόεδρος Κάλλες εἶνε μπολσεβικῶν ἰδεῶν, ἐσημειώθη δὲ καὶ τὸ ὅτι ὁ ὑπουργὸς νῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Μεξικικοῦ εἶνε προτεστάντης. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, δὲν θὰ εἶνε πάντως πρὸς τὸ καλὸν τοῦ μεξικανικοῦ λαοῦ ὁ μπολσεβικίζων ἀπηνῆς διωγμὸς τῶν κατολικῶν κληρικῶν ἐκ τοῦ Μεξικικοῦ, ἐὰν εἶνε ἀκριβῆ τὰ ἐκεῖθεν ἡμῖν μεταδιδόμενα.

Ἐχει γνώμην.

Οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου κακίζουσι ἐν εἰδικῷ ἀρθριδίῳ δριμύτατα τὸν Ἄγγλον πρωθυπουργὸν διὰ τὴν στάσιν του ἐν τῷ ἐργατικῷ ζητήματι τῆς Ἀγγλίας. Παρὰ τὰς συστάσεις τῆς εἰδικῆς ἐπὶ τοῦ ἀνθρακος ἐπιτροπῆς νὰ μὴ αὐξηθῶσι αἱ ὠραι τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τῶν ἀνθρακεργατῶν, ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ ἐπιμηκύνῃ τὴν ἐργασίαν ἡμέραν, τοῦτο δὲ κατὰ τὰς κρίσεις τῶν «Τάϊμς», θὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν κρίσιν. Οἱ «Ἐκκλ. Τάϊμς» εἶνε ἡμιεπίσημον ὄργανον τῆς Ὑψηλῆς Ἐκκλησίας.

Ποῦ ὀφείλονται.

Εἰς τὰς περὶ τῆς πολλότητος τῶν διαζυγίων συζητήσεις λησμονεῖται μεταξὺ τῶν παραγόντων ὁ κυριώτατος ἢ ἑλλείψις ἠθικῆς ἀγωγῆς καὶ πειθαρχίας, ἡ

ὁποία ἀπουσιάζει ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή, δὲε χωροῦν ἄλλοι παράγοντες τοῦ διαζυγίου. Ὅπου ὅμως αὕτη ἐλλείπει, οἱ οἰοιδήποτε παράγοντες εὐκόλως εἰσορροῦν εἰς τὰ δαιμόνια τοῦ σεσαρωμένου οἴκου τοῦ εὐαγγελίου καὶ ἐπιτ χύνωσι τὸ ἔργον τῆς ἠθικῆς κενότητος.

Ἐλευθέρα Κέρκυρα.

Ἡ Ἐνωσις τῶν Δημοκρατιῶν τῶν Σοβέτ, ἀφοῦ ἐξεδικήθη ὅσον ἠδυνήθη κατὰ τοῦ ἐν Ρωσίᾳ χριστιανικοῦ κλήρου πάντων τῶν δογμάτων, ἔσπευσεν ἐπ' ἐσχάτων νὰ διακηρύξῃ, ὅτι οὐ μόνον οὐδὲν ἔχει κατὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἱδρυμάτων τῆς ἐν Ρωσίᾳ, ἀλλὰ μάλιστα καὶ οὐδὲν πρόσκομμα παρεμβάλλει καὶ θὰ παρεμβάλλῃ εἰς τὴν ἐλευθέραν τῶν τῆς λατρείας τῶν ὁπαδῶν τῆς ἐξάσκησιν. Ταῦτα διεπίστωσε καὶ ὁ εἰς Μόσχαν ἀποσταλεὶς γνωστός ἰησοῦίτης d'Herbigny, διευθυντῆς τοῦ οὐνιτο-παραγωγοῦ Ἀνατολικοῦ Ἰνστιτούτου, ἵνα μελετήσῃ ἐπὶ τόπου τὴν κατάστασιν καὶ βολιδοσκοπήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς δράσεως τῆς οὐνιτικῆς προπαγάνδας. Τὸ Βατικανὸν ἔμεινε κατενθουσιασμένον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς συνεννόσεως τοῦ ἀπεσταλμένου αὐτῆς μετὰ τῶν Σοβέτ. Τὸ ὅπολον μεταφραζόμενον δηλοῖ, ὅτι νέαι δογμασῖαι ἀναμένουν τὸν τόσον ἐκ τῶν ἰδίων ἐσωτερικῶν ἐκκλησιαστικῶν διαίρεσεων δοκιμασθέντα ὑρθόδοξαν ρωσικὸν λαόν. Οἱ μπολσεβίκοι, ἐν τῇ τάσει τῶν νὰ δημιουργήσωσι μείζονα σύγχυσιν καὶ νὰ ἐπιδεινώσωσι τὰς ἐκκλησιαστικὰς δυσκολίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, θὰ παράσχωσι εἰς τὴν κατολικὴν προπαγάνδαν πᾶσαν προστασίαν καὶ ὑποστήριξιν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐν μόνον δὲν φανταζόμεθα ὅτι θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ προσέλευσις δῆλα δὴ τῶν ρωσικῶν μαζῶν εἰς τὴν λατινικὴν οὐνίαν. Ἦτοι ὅτι ἀκριβῶς ἐπιζητεῖ τὸ Βατικανὸν διὰ τῆς μετὰ τῶν Σοβέτ συνεννόσεως.

Ὁ πολιτικὸς ὀφελιμισμὸς.

Συζήτησις εὐρεία γίνεται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις περὶ τῆς ἀνάγκης ἀποτελεσματικωτέρας προστασίας τῶν ἐν Τουρκίᾳ χριστιανικῶν μειονοτήτων ἀπὸ μέρους τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ ἔξω μὲν τῶν πολιτικῶν κύκλων, ἐν ταῖς τάξεσι δῆλα δὴ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ προάγεται ἡ γνώμη, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ καθήκον ἔχει νὰ ἐπεμβαίνῃ διὰ τοῦ κύρους καὶ τῆς ἰσχύος τῆς ὑπὲρ τῶν καταπιεζομένων χριστιανικῶν πληθυσμῶν, διὰδηλοῦσα οὕτω τὰ χριστιανικά τῆς ἐπιστήματος καὶ ἐμφανιζομένη προστατῆς τῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων καταπατουμένων καὶ περιυβρι-

ζομένων ἀνθρωπίων δικαιωμάτων. Οἱ δὲ πολιτικοὶ κύκλοι, ὅτι τὰ πάντα σταθμώμενοι ἀπὸ ἐποψέως ὠφελιμιστικοῦ συμφέροντος καὶ ἐν ἑαυτοῖς ταυτίζοντες τὴν διπλωματίαν πρὸς τὴν πρακτικὴν συμφεροντολογίαν, γνωματεύουσιν ἀπεριφράστως ὅτι οὐδὲν κοινὸν ἢ Ἀμερικὴ ἔχει πρὸς δεινοπαθοῦντας τυχόν ἐν τῷ τουρκικῷ κράτει χριστιανικοὺς πληθυσμοὺς καὶ ὅτι τὰ συμφέροντα αὐτῆς ἐπιβάλλουν νὰ τηρῇ φιλικὰς μετὰ τῆς Τουρκίας σχέσεις καὶ νὰ ἐκμεταλλεῖται αὐτὰς πρὸς ὄφελος τῶν Ἀμερικανικῶν συμφερόντων. Δὲν ἐπληροφορήθη ἀκόμη ὁ κόσμος ὅτι μία εἶνε ἡ ἠθικὴ καὶ διὰ τὰ ἄτομα καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ διὰ τὸ κράτος, ἐντεῦθεν δὲ καὶ αὐτοὶ ἐτι οἱ ἄμερικανοὶ ἐξάγουσαν ἐκ τοῦ θυλακείου τῶν τὴν ἐτέραν τῶν δύο ἠθικῶν, κατὰ τὰς περιστάσεις.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθε τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην εἰς τακτικὴν συνεδρίαν, πρόκειται δὲ νὰ συνέλθῃ αὐτὴς τὴν προσεχῆ Δευτέραν.

—Διὰ Νομ. Διατάγματος καταργεῖται τὸ ἀπὸ 28 Μαΐου ἐν. ἔ. Νομ. Διάταγμα «περὶ ἰδρύσεως Μητροπόλεως Μεγάρων» ἰδρύεται δὲ θέσις καὶ τρίτου Βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

—Ὁ Μικ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην εἰς τὸ Ὑπουργεῖον καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ περὶ διαφορῶν ζητημάτων. Ὅμοίως ἐπεσκέφθησαν αὐτὸν καὶ τὰ ἐν Ἀθήναις παρόντα μέλη τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου.

—Ἐκ τῆς πρό τιμος δημοσιευθείσης λογοδοσίας τοῦ «Οἴκου Τυφλῶν» τῶν ἐτῶν 1924 καὶ 1925 πληροφοροῦμεθα σὺν ἄλλοις καὶ τὰ ἀκόλουθα: Ὁ Οἶκος Τυφλῶν» διανύει νῦν τὸ 20ὸν αὐτοῦ ἔτος. Κατὰ τὰ ὑπὸ λογοδοσίαν ἔτη νέα μέλη ἐνεγράφησαν, τὰ δὲ παλαιὰ ἠῆξήσαν αὐτοβούλως τὸ ποσὸν τῆς συνδρομῆς των. Τὰ ὑπὲρ τοῦ καθιδρύματος κληροδοτήματα τελευταίως ἠδῆξήθησαν σημαντικῶς. Ἐκ τῶν κληροδοτημάτων τοῦ 1924 τὸ σπουδαιότερον εἶνε τὸ τοῦ Γαλιάτσα ἐκ δραχ. 257,771.70, ἐκ δὲ τῶν τοῦ 1925 τὸ τοῦ Σ. Ν. Νικολοπούλου ἐκ δραχ. 900,000. Ὁ κ. Σπ. Νικολόπουλος, μετ' ἐπιτυχῆ ἐγχείρησιν τῶν ὀφθαλμῶν, προσήνεγκεν εἰς τὸν Οἶκον δωρεὰν ἐκ δραχ. ἑνὸς ἑκατομμυρίου. Εἷς κουλουροπώλης, Κύπριος, προσέφερε δραχ. χιλίας. Ἡ Κυβέρνησις παρέχει εἰς τὸ ἴδρυμα ετησίαν ἐπιχορήγησιν ἐκ δραχ. 40,000. Τῆς ἐν τῷ Ἰδρύματι σχολῆς τῶν Τυφλῶν

ἀπεφοίτησαν μέχρι τοῦδε ὑπερδιακόσιοι. Ὁ Οἶκος ἔχει καταρτίσει βιβλιοθήκην ἐκ δισχιλίων βιβλίων, τὰ ὅποια ἀναγινώσκουν οἱ τυφλοὶ του διὰ τῶν δακτύλων μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ἐν τῇ ὅλῃ Ἑλλάδι ὑπάρχουν ἄρτιοι τυφλοὶ (δηλ. δυνάμενοι νὰ χρησιμοποιήσωσιν εὐδοκίμως ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὰς ἄς ἤθελον διὰ τῆς μορφώσεως ἀποκτήσει γνώσεις) ἄρρενες μὲν κάτω τῶν τριάκοντα ἐτῶν μόνον 134, θήλειαι δὲ 62. Τὸν Οἶκον Τυφλῶν» ἐφορεῖ ἐφορεία προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὡς καὶ Κοσμητεία Κυριῶν, διευθίνει δ' εὐδοκίμωτάτα ἡ κ. Λασκαρίδου, ἡτις ὑπὸ τῆς Ἐφορείας ἠνομάσθη εὐγνωμοσύνης καὶ τιμῆς ἔνεκεν Διευθίνουσα Σύμβουλος διὰ τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἰδρύματος μακροχρόνιους ἀγῶνάς της.

—Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομῆδα ἐγένετο ὑπὸ τὰς ἐυλογίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν παιδικὴν ἐξοχὴν τῆς Βούλας λαμπρὰ εορτὴ διοργανωθείσα ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος. Ἐκ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἀσθενοῦντος, παρέστη ὁ Πανος. Ἀρχ. Προκόπιος Καλλιόζης. Μετὰ δέησιν τοῦ Παν. κ. Καλλιόζης τὰ παιδιά ἔπαλλον κατασκευτικῶς ὄρατα Ἐκκλ. ἄσματα μεθ' ὃ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας δι' ἐπικαίρου καὶ ζωηροῦ λόγου ἐξῆρε τὴν σημασίαν τῆς προσπάθειας ὑπὲρ τῆς νεότητος τῶν ἰδρυτῶν τοῦ Πατριωτ. Ἰδρύματος καὶ διὰ θερμῆς ἀποστοφῆς πρὸς τὰ παιδιά ἀληθύνε συμβουλὰς ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ ἔχουν πρὸς τὸν Σωτῆρα διὰ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὅποια τοὺς ἐπιδαψιλεύει διὰ τῶν φιλανθρώπων εὐεργετῶν των. Διερωτηνεύσις δὲ τὰς εὐχὰς τοῦ ἀσθενοῦντος Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας διεδήλωσεν ἅμα τὴν χαρὰν τῆς Μακαριότητος του διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον τοῦ Π. Ἰδρύματος σημασίας Χριστιανοπροεπίτς, φιλανθρωπικῆς καὶ Πατριωτικῆς. Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Π. Ἰδρύματος ἐξέφρασε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του, εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας.

—Συνεπεία τοῦ δημοσιευθέντος Ν. Διατάγματος δι' οὗ ὡς θεμιτὸν μίσθωμα τῶν λειβαδίων ὁρίζεται τὸ εἰκοσαπλάσιον τοῦ μισθώματος τοῦ κτηνοτροφικοῦ ἔτους 1913—14 τὰ λειβάδια τῶν Ἰ Μονῶν ἐξηρέθισαν τῆς ὑποχρέωσεως ταύτης, θεωρουμένου τοῦ μισθώματος τοῦ ἐπιτευχθέντος ἐν δημοπρασίᾳ ὡς θεμιτοῦ. Συνεπῶς οὐδεὶς ἐνοικιαστὴς μοναστηριακοῦ λειβαδίου δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν μείωσιν τοῦ μισθώματος τοῦ ἐπιτευχθέντος ἐν δημοπρασίᾳ. Ἐπὶ πλέον τὸ μίσθωμα τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τοῦ νομοθ. Διατάγματος «Περὶ ἐνοικιοστασίου βο-

σκῶν» συναφθεισῶν πολυετῶν μισθώσεων δύναται ν' αὐξήθῃ μέχρι τοῦ ὁρίου τοῦ Ν. Διατάγματος τῆς 10 'Απριλίου 1926, δηλαδή, τὸ 17 πλάσιον, κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ διαγραφουμένην διαδικασίαν.

— Ὑπὲρ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης ἐδόθησαν παρ' Ἀωνύμον διὰ τοῦ Αἰδ. ἱερέως Β. Γιαννοπούλου δραχμαὶ ἑπτακόσιαι πενήκοντα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν συνεντεύξει πρὸς τὴν σπουδαιότεραν τῶν αἰγυπτιακῶν ἡμερησίων «Μοκάττα» ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐδήλωσεν ἐν σχέσει πρὸς τὴν στάσιν αὐτοῦ ἀπέναντι τῆς συριακῆς μερίδος τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ὀρθοδόξου ποιμνίου, ὅτι θὰ ἰδρῶσῃ ἑλληνοαραβικὸν Ἱεροδιδασκαλείον ἵνα ἐν αὐτῷ καταρτίζωνται οἱ κληρικοί, οἵτινες θὰ χρησιμοποιῶνται διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν ὀρθοδόξων Σύρων ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον θὰ ἀνασυνταχθῇ οὕτως ὥστε ἡ δικαιοσύνη νὰ ἀπονέμηται εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν ἀραβικὴν. τὰ δὲ πρακτικὰ νὰ γράφονται εἰς ἀμφοτέρας τὰς γλώσσας· ὅτι θὰ ἰδρῶσῃ συριακὰς κοινότητας κατὰ τὸν τύπον τῶν ἑλληνικῶν, καὶ ὅτι θὰ διορίσῃ μητροπολίτην τέλειον γνώστην τῆς ἀραβικῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐκκλησίας» γνωρίζουσιν ἤδη, ὅτι καὶ ἐν τῇ πατριαρχικῇ ἐκκλησίᾳ ἐπῆλθε ρήγμα, διότι μετὰ τὴν ἐγκάθησιν τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου μητροπολίτου Πέτρου, τὰ καθήκοντα τοῦ τοποτηρητοῦ κανονικῶς μὲν ἦσαν ἀνατεθειμένα, προσωρινῶς, εἰς τὸν μητροπολίτην Νιζεγορόδ Σέργιον, ὁμᾶς τις ὅμως ἀρχιερέων, ἀμφισβητήσασα τὸ δικαίωμα τῆς τοποτηρητείας, ἀπαρτίσασα «προσωρινὸν ἀνώτατον ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον» διεξεδίκησεν αὐτὰ ὑπὲρ ἑαυτῆς. Ὁ μητροπ. Σέργιος διεμαρτυρήθη, τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην ἐπανάλαβε καὶ ἐκ δευτέρου, ἀποτελέσμα δ' αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή δύο τῶν Ἐπισκόπων, ἦτοι τῶν Σιβηρίας Βεσσαρίωνος καὶ Περεγιασλάβοκης Δαμιανοῦ. Μετὰ τοῦτο ὁ μητροπ. Σέργιος τὰς λοιπὰς ἀφώρισε Ἐκκλησίας. Τοῦτου γενομένου οἱ τὸ ἀνωτέρω συμβούλιον ἀποτελοῦντες ἀρχιερεῖς συγκατέστησαν τοὺς ὁμόφρονας αὐτῶν εἰς συνέδριον, διετύπωσαν τὴν γνώμην ν' ἀναγορεύσωσι τοποτηρητὴν τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τὸν ἐβδομηκονταπενταετῆ μητροπολίτην Ἀγαθάγγελον. Τὸ ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα τῆς συσκέψεως δὲν εἶνε ἡμῶν ἀκόμη γνωστὸν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐξακολουθεῖ ὁ διωγμὸς κατὰ κληρικῶν καὶ μονῶν Ὁ ἡγούμενος ἐπίσκοπος Γαβριήλ

καὶ περὶ τοὺς 20 μοναχοὶ τῆς μονῆς Νευλο—Στολμπύνσκ ἐρρίφθησαν ὑπὸ τῶν σοβητικῶν ἀρχῶν εἰς τὰς φυλακὰς ὡς τελοῦντες εἰς σχέσεις πρὸς ὑπερορίους Ρώσους μετανάστας καὶ διαδίδοντες ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησιαστικὴν φιλολογίαν δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὡς συμπαθοῦντες πρὸς τὴν μοναρχίαν καὶ μνημονεύοντες ἐν τοῖς ἱεροτελεστίαις των τοῖς τέως ρώσοις αὐτοκράτορας. Ἡ μονὴ ἐκλείσθη καὶ διασπάγη. Ἐξ αὐτῆς ἀπεκομίσθησαν περὶ τὰς 30 ὀκάδας ἀργύρου, 30 δο. χρυσοῦ, 1044 ὀκ. παλαιῶν χαλκίων νομισμάτων ρωσικῶν καὶ πολλοὶ πολίτιμοι λίθοι.

— Ὁ τέως Πρωτοεραρχὴς τῆς ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολυτείαις ρωσικῆς ὀρθοδόξου διασπορᾶς σεβ. μητροπ. κ. Πλάτων, μετὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς «Συνοδικῆς» Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας ἐτυμηγορίαν τῶν ἀμερικανικῶν δικαστηρίων ἐν σχέσει πρὸς τὴν νόμιμον κυριότητα ἐπὶ τῆς ἐν Ἀμερικῇ κτημοσύνης, τοῦς τέως ἀνηκούσης εἰς τὴν «πατριρχικὴν» Ἐκκλησίαν, ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὴν Ἀμερικὴν, κατέφθασε δ' εἰς Παρίσιους ἵνα ἐκεῖθεν κατευθυνθῇ εἰς Κάρλοβιτς ἵνα μετὰ χη τῆς ἐκεῖ συνελύσεως τῶν ὑπερορίων Ρώσων ἀρχιερέων.

— Τὸ Κολλέγιον τοῦτο τῶν ἐν Κάρλοβιτς Ρώσων ἱεραρχῶν διώρισεν ἀρχιερατικῶς προϊστάμενον τῶν ἐν Λονδίῳ Ρώσων παροίκων καὶ μεταναστῶν τὸν σεβ. ἀρχιεπ. τέως Φιλανδίας κ. Σεραφεῖμ. Ὁ ἀρχιεπ. Σεραφεῖμ διώκει τὴν ἐπαρχίαν Φιλανδίας μέχρι τῆς ἀνακηρύξεως αὐτῆς εἰς αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν ὅτε ἡ Φιλανδικὴ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ προβῇ εἰς ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ εἰς τὴν μονὴν Κονέβετς, ὅπουθεν μόλις ἐπ' ἐσχάτων κατευθύνθη εἰς Ἀγγλίαν διὰ τὴν νέαν του θέσιν.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

— Εἰς τὴν γενομένην ἐσχάτως ἐτησίαν τελετὴν τῆς Βιβλικῆς Ἐταιρείας εἰς Sydney τῆς Αὐστραλίας κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐταιρείας παρέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αὐστραλίας κ. Χριστοφόρος. Ἡ ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ παρουσία τῆς Α. Σ. ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν προεδρεύσαντα τῆς συγκεντρώσεως ἀγγλικανὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σίδνεϋ Δρα Ράητ νὰ ἐκφράσῃ τὴν μεγάλην χαρὰν του «διότι ἐφέτος ἀξιοῦται ἡ Ἐταιρεία τῆς τιμῆς νὰ ἔχη τὸν Ἐλληνα ἀρχιεπίσκοπον Αὐστραλίας παρόντα», Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ὁμίλησεν ἐν τέλει κατὰ παράκλησιν τοῦ ἀγγλικανοῦ ἀρχιεπισκόπου, νύχαρίσθησεν δὲ τὴν φιλόφρονα πρόσκλησιν τῆς Ἐταιρείας τιμώσης ἐν τῷ προσώπῳ του τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκεῖ ἐκπροσωπεῖ, ἐτόνισεν δὲ ὅτι «τὸ ἀνεκτίμητον ἔργον τῆς Βρετ-

τανικῆς Βιβλικῆς Ἐταιρείας συμφωνεῖ πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν προᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας» ἡμῶν, τῆς ὁποίας «τὸ ὑγιὲς πνεῦμα» μαρτυρεῖ εἶπε, τὸ γεγονὸς ὅτι παρὰ τὸ ἰδιάζον προνόμιον, ὅπερ ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθοδοξία κέκτηται νὰ κατέχη αὐτὸ τὸ πρωτότυπον κείμενον τῆς Κ. Διαθήκης καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων χρησιμοποιηθεῖσαν μετάφρασιν τῆς Π. Διαθήκης, αὕτη «ὄχι μόνον ἐπέτρεψεν εἰς τὰ διάφορα ἔθνη τὰ δι' αὐτῆς ἐκχριστιανισθέντα ν' ἀναγινώσκωσι τὴν Ἀγ. Γραφήν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ ἀλφάβητον ἐδημοῦργησε διὰ τὴν μετάφρασιν καὶ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰς σλαβικὰς φυλάς». Καταλήγων ἠυχῆθη ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ ἐπιμόχθου καὶ ψυχωφελοῦς ἔργου τῆς Ἐταιρείας πρὸς διάδοσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Τὸν σεβ. Μητροπολίτην συνεχάρη καὶ ἠυχαρίστησεν ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως Σέρ Ντένιλεῦ νιέ Σαίκο ὡς καὶ πάντες οἱ παραστάτες εἰς τὴν τελετὴν ἐπίσημοι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

—Μέρος τοῦ Πολωνικοῦ καθολικοῦ τύπου μέμφεται τοὺς ἐν Πολωνίᾳ ὀπαδοὺς τοῦ ρωμαϊκοῦ δόγματος διὰ τὸ πρὸς τοὺς ἐν τῷ Κράτει ὀρθοδόξους μίσος καὶ τὴν συμπεριφορὰν των, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε καλὰ συστατικά διὰ τὸν πολιτισμὸν των. Τὰς αὐτὰς μομφὰς διατυποῦσι καὶ κατὰ τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς—καθολικῆς—πλειοψηφίας ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν γένει, διὰ τὴν ἀνάρμοστον αὐτῶν πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους στάσιν. Ἡ πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ἐκ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ ἀποστροφὴ των εἶνε τοιαύτη, ὥστε ὁ ὀρθόδοξος νὰ μὴ θεωρῆται ἔντιμος ἄνθρωπος, νὰ μὴ διορίζεται εἰς δημοσίας θέσεις, νὰ μὴ ἀπολαύῃ τῶν αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐν ᾧ χρόνῳ ἐκπληροῖ ἀπάσας του τὰς πρὸς τὴν πολιτείαν ὑποχρεώσεις καθ' οἷον τρόπον καὶ πάντες οἱ λοιποὶ πολῖται τοῦ Κράτους, ὑπὸ δὲ τῶν καθολικῶν κληρικῶν ἐν τοῖς δημοσίαις των ἱεροῖς κηρύγμασι Πολωνοὺς καὶ καθολικοὺς νὰ ταυτίζονται, καὶ ὁ ὀρθόδοξος νὰ θεωρῆται μὴ Πολωνός, ἤτοι μὴ πατριώτης, μόνον διότι εἶνε ὀρθόδοξος.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

—Εἰς τὴν ἔκκλησιν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως περὶ τοῦ ἔκουσίου ἐσωτερικοῦ δανείου πρὸς πρόληψιν τῆς πτώσεως τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος, ἀποσταλεῖσαν καὶ πρὸς τὸν ἐν τῷ Κράτει καθολικὸν κλήρον, τινὲς μὲν τῶν Ἐπισκόπων ἀπήντησαν ὅτι θὰ συστήσωσι πρὸς τὸ ποίμνιόν των τὰ προσήκοντα, παρὰ τὴν γνωστὴν στάσιν τῆς ἐπισήμου Γαλλίας πρὸς τὴν λατινικὴν Ἐκκλησίαν, τινὲς δὲ παντελῶς ἠρηγήθησαν τὴν συνεργασίαν των εἰς ἐξουσίαν ἐξακολουθοῦσαν τὰ διωκτικὰ μέτρα κατὰ τοῦ καθολικισμοῦ.

—Οἱ ἐν Πολωνίᾳ λατῖνοι Ἐπίσκοποι ὑπέγραψαν διαμαρτυρίαν δομεῖαν κατὰ τοῦ νέου περὶ τοῦ γαμικοῦ ἐν Πολωνίᾳ δικαίου νομοσχεδίου, ἀντικρὺς ἀντιτιθεμένου πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ιδέας τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπέδειξαν ἀλληλεγγύην πάντες οἱ τῶν διαφόρων ἐν τῇ χώρᾳ ρυθμῶν Ἐπίσκοποι τοῦ ρωμαϊκοῦ δόγματος συνελθόντες εἰς σύσκεψιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐν Βαρσοβίᾳ κατὰ τὸν παρελθόντα Μάρτιον. Συγχρόνως οἱ Ἐπίσκοποι ἀπηύθυναν ἑκάστην πρὸς πάντας τοὺς καθολικοὺς τῆς Χώρας «ὅπως καθιστάμενοι οἱ ἀλόγητοι ὑπέρμαχοι τῶν ἀρχῶν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀντιστῶσι κατὰ τῆς νομοθεσίας τῶν λεγομένων πολιτικῶν ἐνώσεων, διότι ἐνώσεις τοιαῦται εἶνε ἀντίθετοι πρὸς τὸν θεῖον νόμον. Οὐδεὶς καθόλικος βουλευτὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ πρότασιν ἀντιθεμένην πρὸς τὸν θεῖον νόμον. Οἱ δ' ἐκλογεῖς ἔχουσι τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ τὸ καθήκον νὰ ἀπαιτήσωσι παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων των νὰ μὴ συνεργάζωνται εἰς σύνταξιν νόμων καταλυόντων τὸ ἀδιάλυτον καὶ τὴν ἀγνότητα τοῦ γαμικοῦ δεσμοῦ. Ἐπὶ πλέον δ' οἱ βουλευταὶ ἔχουσι καθήκον νὰ ἀσκήσωσι πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἐπιρροὴν ὅπως καταστήσωσιν ἀδύνατον ἢ νὰ προλάβωσι μίαν τόσοσπον σπουδαίαν παραβίασιν τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν». Τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην ἐπέδωκαν εἰς τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κομμάτων ἐν τε τῇ Βουλῇ καὶ τῇ Γερουσίᾳ. Οἱ δ' ἀπανταχοῦ ἐφημέριοι διετάχθησαν νὰ ἀναγνώσωσιν αὐτὴν ἐπ' ἐκκλησίαις.

—Κατὰ τὸ ἐνεστῶς ἔτος συμπληροῦνται ἑπτακόσια ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διασήμου ἀγίου τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας Φραγκίσκου τῆς Ἀσσίζης (1226—1926). Ἐπὶ τῷ ἰωβιλαίῳ τούτῳ ἡ Ἰταλικὴ Κυβερνήσις ἐξεντύπωσεν ἰδιαίτερον ταχυδρομικὸν γραμματόσημον εἰς τιμὴν τοῦ ἀγίου, ὑπὸ τῶν ἀρχῶν δὲ τοῦ Σεπτεμβρίου θ' ἀρχίσῃ μακρὰ σειρὰ ἑορτῶν πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς μνήμης αὐτοῦ. Κέντρον τῶν ἑορτῶν ὄρισθη, ὡς ἦτο ἀκόλουθον, ἡ γενέτειρα τοῦ ἀγίου πόλις Assisi. Τὸ πρόγραμμα τῶν κατηρτίσθη ὑπὸ ἰδιατέρας ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν ἡγουμένων τῶν διαφόρων διακλαδώσεων τοῦ τάγματος τῶν Νεωτέρων Ἀδελφῶν, τοῦ Διοικητοῦ καὶ ἄλλων ἐξεχόντων προσώπων λαϊκῶν τῆς ἐν Assisi κοινωνίας, Φραγκισκανῶν καθηγητῶν, ἱκανῶν Καρδινάλιων καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν. Καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Σεπτεμβρίου θὰ ἑορτασθῇ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀγ. Φραγκίσκου εἰς τὴν Ἀσσίζαν. Τὸ δὲ θέμα τῶν ἑορτῶν τῆς δ' ἑβδομάδος θὰ εἶνε τὸ Ἄσμα τοῦ Ἥλιου, ὅπερ ἐκτελεσθήσεται

ἐν τῇ παρὰ τὴν Ἀσσίζαν μικρὰ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγ. Λαμμανοῦ, στενῶς συνδεδεμένη πρὸς τὸν ἅγιον. Κέντρον τῶν ἑορτῶν τῆς γ' ἑβδομάδος ἔσται τὸ ὄρος Elverna, διάσημον, διότι συνδέεται πρὸς τὴν ἐν τῷ σώματι τοῦ ἁγ. Φραγκίσκου ἐμφάνισιν τῶν πέντε τραυματικῶν στιγμάτων τοῦ Ἑσταυρωμένου. Κατὰ δὲ τὴν δ'. ἑβδομάδα γενήσεται ἡ ἀνάμνησις τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ταξειδίου ἐξ Ἀσσίζης πρὸς τὴν Portiuncula καὶ τῆς εὐλογίας τῆς πρώτης. Τῇ 3 Ὀκτωβρίου θὰ ἑορτασθῇ ἐν τῇ μεγάλῃ βασιλικῇ τῆς ἁγ. Μαρίας τῶν Ἀγγέλων ἡ τελετὴ τοῦ ἁγ. Φραγκίσκου, τῇ δὲ 4 τοῦ αὐτοῦ ἡ εἰς τοὺς ἁγίους ἐπίσημος αὐτοῦ κατάταξις ἐν τῷ τρισυποστάτῳ ναῷ τοῦ San Francesco ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἄνωθεν τοῦ τάφου του ἁλταρίου. Αἱ ἑορταὶ θὰ συνεχισθῶσι μέχρι τῆς 2 Αὐγούστου τοῦ ἐπιόντος ἔτους, 1927, ὅτι ὡς κατακλείς ἔσται ἡ μεγάλη συγγνώμη τῆς Portiuncula. Ἦδη ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἐτόνισεν ἐπισήμως τὴν μεγάλην σημασίαν τῶν ἀναμνηστικῶν τούτων τοῦ ἁγ. Φραγκίσκου ἑορτῶν διὰ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς 4 Ὀκτωβρίου ὡς «ἐθνικῆς ἑορτῆς». Ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἀνακοινώσει τῆς πράξεως ταύτης πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἔξωτερικῷ διπλωματικῶν ἀντιπροσώπους τῆς Ἰταλίας ὁ Μουσολίνη εὗρεν εὐγλώτους καὶ θερμὰς ἐκφράσεις περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν κατέχεν ὁ ἅγιος Φραγκίσκος ἐν τῇ ζωῇ τῆς ἀνθρωπότητος. «Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἁγ. Φραγκίσκου— ἔγραψε μεταξύ ἄλλων— ἡ Ἰταλία ἔδωκεν εἰς τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα τὸν ἁγιώτατον τῶν ἁγίων, ἑξακολουθεῖ δὲ περαιτέρω περιγράφων αὐτὸν ὡς τὸν Ἀναμορφωτικὸν τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ.

—Ἡ Α. Α. ὁ Πάπας Πίος ὁ ΙΑ' δι' ἀποστολικῆς αὐτοῦ ἐπιστολῆς ἀπὸ 21 Μαρτίου ἐξέφρασε πρὸς πάντας τοὺς βενεδικτίνους μοναχοὺς τὴν ὀριστικὴν αὐτοῦ θέλησιν νὰ ἴδῃ αὐτοὺς ἀναλαμβάνοντας ἔργα ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, συγκεκριμένως δὲ νὰ ἴδῃ ἐν τῷ τάγματι τῶν Βενεδικτίνων γεννόμενον νέον μοναστικὸν καθίδρυμα ὀλοκληρωτικῶς καθωσιωμένον εἰς τὸ τῆς ἐνώσεως ἔργον. Ὅθεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Congrégation διὰ τὰς ἀνατολικὰς ὑποθέσεις καὶ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τοῦ καθηγουμένου αὐτῶν οἱ βενεδικτῖνοι ἀββάδες συνελθόντες ἐν Ρώμῃ ἀπεφάσισαν νὰ ἐφαρμόσωσιν ἐν τῇ πράξει τὴν θέλησιν τοῦ Πάπα, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπετέλεσαν ἐν Βελγίῳ τὸν πυρῆνα τοῦ νέου τούτου τάγματος τῶν «Μοναχῶν τῆς Ἐνώσεως». Ὁ ὄμιλος οὗτος ἀποτελεῖται α) ἐκ μοναχῶν βενεδικτίνων ἄνευ διακρίσεως μοναστηρίων καὶ ἐθνικότητος, ἐπιθυμούντων νὰ ἀφιερωθῶσιν εἰς τὸ ἔρ-

γον τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἐπιτυχόντων παρὰ τῶν ἡγουμένων αὐτῶν τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἐνώσεως. β) ἐκ νέων προσηλύτων, στρατολογουμένων ἐκ τῶν λαϊκῶν τάξεων, ἢ καὶ ἐκ τῆς τάξεως τῶν λαϊκῶν ἱερέων, ἢ τῶν φοιτητῶν, οἵτινες, μετὰ τὴν ἀπόδοτον τοῦ σταδίου τῆς δοκιμασίας, θὰ διανύσωσι τὰς κληρικὰς τῶν σπουδῶν καὶ θὰ λάβωσι τὴν ἀνατολικὴν αὐτῶν καθιέρωσιν ἐν Ρώμῃ.—γ) ἐκ μοναχῶν ἀνατολικῶν, καὶ δι' εἰδικῶς στουδιτῶν, οἵτινες, εἰ καὶ θὰ παραμένωσιν ἐν αἷς ἐγκαταβιοῦσι μοναῖς, θὰ μετέχωσι τῶν δυτικῶν κοινοτήτων ἐναλλασσόμενοι πρὸς τοὺς μοναχοὺς τῆς Ἐνώσεως. Οἱ μοναχοὶ τῆς Ἐνώσεως θὰ ὦσι στενώτατα συνδεδεμένοι πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μοναστικὸν καθίδρυμα τῶν Στουδιτῶν Μοναχῶν, οὗ ἀρχιμανδριότης εἶνε ὁ μητροπολίτης Στεπλίτσκη, καὶ θὰ συνεργάζηται μετ' αὐτοῦ. Μέχρι τῆς ἰδρύσεως ἰδίας μονῆς τῶν Μοναχῶν τῆς Ἐνώσεως καὶ ἵνα μὴ τὸ ἔργον αὐτῶν ἐπιβραδύνηται, οὗτοι ἐγκαθιδρύθησαν προσωρινῶς εἰς Amay-sur-Meuse ἐν τινι μονῇ, τὴν ὁποίαν εἶχον ἐγκαταλείψει αἱ Γαλλίδες τοῦ τάγματος τῶν Καρμηλιτῶν καταφεύγουσαι εἰς Γαλλίαν. Ἄλλος οἶκος πρὸς χρῆσιν καὶ συγκέντρωσιν τῶν Μοναχῶν τῆς Ἐνώσεως ἰδρύθη ἐν Schootenhof, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀμβέρσης, πρὸς τὰ ὀλλανδικὰ σύνορα, τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τοῦ ἀποβίωσαντος ἤδη Καρδινάλιου Μερσιέ. Ὁ οἶκος οὗτος θ' ἀσχολῆται κυρίως εἰς τὸ νὰ ἐλκύσῃ τὸ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως ἐνδιαφέρον ἐν ταῖς χώραις τῆς βορείου Εὐρώπης, τῇ Ὀλλανδίᾳ, ταῖς Σκανδιναβικαῖς χώραις καὶ τῇ Ἀγγλίᾳ. Ἄλλ' εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐνώσεως προπονοῦνται ἤδη καὶ μοναχαί. Ἦδη κατονομάζονται τρεῖς δεσποινίδες βελγίδες, αἵτινες σπουδάζουσι τὰ τῆς μελλούσης ἀποστολῆς τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἐν τῇ μονῇ τῆς Σλοβίτας, ἐκμανθάνουσαι καὶ τὰς γλώσσας καὶ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς Ἀνατολῆς, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς πυρῆν τῆς μελλούσης γυναικείας μονῆς τῆς Ἐνώσεως. Ἐν γεωγραφικῷ χάρτῃ, δημοσιευμένῳ ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τοῦ περιοδικοῦ «Irénikon», περὶ οὗ ὁ λόγος ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας», σημειοῦνται αἱ χώραι, ἐν ταῖς ὁποῖαις ὑπάρχουσι αἱ ἀνατολικαὶ Ἐκκλησίαι, εἰς τὴν μετὰ Ρώμης ἔνωσιν τῶν ὁποίων θὰ ἐργασθῶσιν οἱ μοναχοὶ τοῦ νέου Τάγματος τῆς Ἐνώσεως. Ὁ χάρτης φέρει τὸν τίτλον: «Αἱ κεχωρισμένοι ἀνατολικαὶ Ἐκκλησίαι»—150.000.000 κεχωρισμένων ἀδελφῶν». Εἶνε δ' αἱ περιλαμβάνουσαι τοὺς κεχωρισμένους ἀδελφοὺς τούτους χώραι ἢ Ἑλλάς, ἢ Γιουγκοσλαβία, ἢ Βουλγαρία, ἢ Ρουμανία, ἢ Ρωσία, ἢ Μ. Ἀσία μετὰ τῆς Συρίας καὶ τῆς Παλαι-

ατήνης, και ἡ Αἴγυπτος.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἐν τῷ ἐπαρχιακῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Kaunas τῆς Λιθουανίας ἰδρύθη ἐπ' ἐσχάτων Θεολογικὴ Σχολὴ διὰ τὰς 75.000 εὐαγγελικῶν τῆς χώρας. Ἡ νέα αὕτη ἀνεξάρτητος Πολιτεία, ἐν τῇ ὁποίᾳ πλεονάζουν οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν (1, 700, 000), διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἠθέλησε νὰ δείξῃ, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ παρέχῃ ἴσα δικαιώματα θρησκευτικὰ εἰς πάντας τοὺς πολίτας τῆς. Ὁ κληρὸς πάσης θρησκευτικῆς οὐνότητος, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Ἰουδαίων, μισθοδοτοῦνται ὑπὸ τοῦ Κράτους, ὡς καὶ οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι. Μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι οἱ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ λαμβάνουν ἀπὸ τὸ Κράτος τὸ 1/3 τοῦ ὅλου μισθοῦ των (ἰσοῦμενον πρὸς 10 δολλάρια), τοῦ ὁποίου τὰ λοιπὰ 2/3 καταβάλλουσιν αἱ ἐνορίαι καὶ οἱ γεωκτῆμονες. Εἰς τὴν Ἱδρυσιν, τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς συνετέλεσε κυρίως ἡ μικροτέρα τῶν προτεσταντικῶν ἐν τῇ χώρᾳ ὁμάδων, δηλ. οἱ Καλβινισταί, ἀριθμούμενοι σήμερον εἰς 11, 000, οὗτοι ὄντες καθαροὶ Λιθουανοὶ καὶ ἀποτελοῦντες τὴν μᾶλλον προηγμένην ἐπιτομὴν τοῦ λιθουανικοῦ πληθυσμοῦ, κατέχουσιν οἴοντι προνομιουῖχόν τινα ἐν τῇ χώρᾳ θέσιν, ὡς κερδήσαντες τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ Καθολικῆς τῆς Λιθουανίας Κυβέρνησις ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτοὺς κυρίως τὴν Ἱδρυσιν καὶ τὴν ῥύθμισιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Τὸν πυρῆνα τοῦ Καθηγητικοῦ αὐτῆς σώματος ἀπετέλεσαν ὁ Πρόεδρος τῆς Γερμανικῆς Λουθηρανῆς συνόδου καὶ εἰς πάστῳ ἀπολαύων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τῆς συμπαθείας τῆς Ἠνωμένης Ἐκκλησίας τῆς Heimellande. Αἴφνης ὅμως ἐκ μέρους τῆς Γερμανικῆς Λουθηρανικῆς Συνόδου ἐγένετο δήλωσις ὅτι οἱ Γερμανοὶ Λουθηρανοὶ (30, 000) δὲν δύνανται νὰ μετάρχωσι τῆς ἰδρύσεως τῆς Σχολῆς, πρῶτον μὲν διότι αἱ παραδόσεις δὲν θὰ γίνωνται ἐν Γερμανικῇ γλώσσῃ (ὑπὲρ ἧς ἔχουσι τὴν προτίμησιν οἱ Γερμανοὶ Λουθηρανοὶ) δεύτερον δὲ διότι ὀλίγοι εἶνε αἱ εἰς αὐτοὺς παραχωρούμενοι ἔδραι. Τὰ αὐτὰ ἐδήλωσε καὶ ἡ Λεττικὴ Λουθηρανὴ Σύνοδος (15. 000 Εὐαγγελικῶν) Αἱ περιπλοκαὶ αὐταὶ ἐλπίζεται ὅτι θὰ λυθῶσιν ὀριστικῶς ἐν συνεδρίᾳ τοῦ Λιθουανικοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῆς «Παγκοσμίου Ἐνώσεως πρὸς προαγωγὴν τῆς διεθνούς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν».

Πλὴν τῶν 65.000 Εὐαγγελικῶν, ἐν Λιθουανίᾳ ὑπάρχουσι καὶ 58.000 Ρῶσοι ὀρθόδοξοι, ἀποτελούμενοι ἐξ 23.000 ὀρθόδοξων, καὶ 35.000 παλαιόπιστων (ἀπεσχισμένων ἀπὸ τῆς Ὀρθοδ. Ρωσ. Ἐκκλησίας). Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν τσάρων οἱ Ρῶσοι οὗτοι

ἀνήκον εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐν τῷ Ρωσικῷ κράτει, πανταχοῦ δὲ τῆς Λιθουανίας εἶχον ἀνεγείρει εἰς τὰ ὠραιότερα μέρη τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῆς χώρας ναοὺς δαπάναις τοῦ Κράτους. Ἐν τούτοις σήμερον τὸ μικρὸν τοῦτο ποίμνιον διεσπάρη ἀνὰ τὴν χώραν καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ συντηρῇ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς τούτους ναοὺς, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγκατέλιπον αὐτοὺς εἰς χοῆσιν τῶν Καθολικῶν κοινοτήτων τῆς Λιθουανίας. Τινὲς μάλιστα τῶν ναῶν καὶ ὄλοσχερῶς κτεστράφησαν. Ὁ Ρωσικὸς κληρὸς πένεται σφόδρα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἡ Ἰβήρσις εἶπεν ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας — χρειαζέται περισσοτέρων ἐλάττωσιν τῶν ἐξοπλισμῶν. Ἐχουσα τὸν Σύνδεσμον τῶν Ἐθνῶν καὶ τὸ Παγκόσμιον Δικαστήριον, ὅπως παρέχουν πολιτικὰς ἐγγυήσεις καὶ κανονίζουσι τὰς πολιτικὰς διαφορὰς, πρέπει νὰ θέσῃ κατὰ μέρος τὰς ἐχθρότητας καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν εἰρηρικὴν βάσιν ἐλαττώνουσα τοὺς στρατιωτικοὺς τῆς ἐξοπλισμούς... Ὁ κόσμος ἠννόησεν ὅτι ἡ δύναμις ἀπέτυχε καὶ ὅτι εἰς τὸ τέλος ἦτο ἀναγκαία μία ἔκκλησις εἰς τὸ λογικόν, ὅπως διευθετηθῶσιν αἱ διαφοραὶ τῶν ἐθνῶν. Μέχρις οὗτοι ἐπιτευχθῶσιν αἱ διευθετήσεις διὰ συνθηκῶν, αἱ ὁποῖαι ἐναρμονίζονται μὲ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀντίληψιν περὶ δικαιοσύνης δὲν δύναται νὰ ἐξευρεθῇ τελικὴ δικαιοσύνη».

— Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς τὰ μέλη πασῶν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ Ἐκκλησιῶν ἀνέρχονται εἰς 47.000.000, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἐν Ἀμερικῇ ἡ Ἐκκλησία, ἐν γένει, εἶνε κερχωρισμένη ἀπὸ τῆς Πολιτείας. Κατὰ νεωτάτην στατιστικὴν ἀπασαι αἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίαι ἐκέρθησαν, κατὰ τὸ 1925 ὑπὲρ τὰς 800.000 μελῶν νέων ἦτοι ἀριθμὸν ὑπερβάντα πάντα ἄλλον τῶν προηγμένων ἐτῶν. Ἡ πολυαριθμοτέρα τῶν Ἐκκλησιῶν εἶνε ἡ τοῦ Ρωμαϊκοῦ δόγματος ἀριθμοῦσα 16, 156, 914 μέλη. Μετ' αὐτὴν ἔρχονται κατὰ σειράν: οἱ Μεθόδισται 8,920,190, οἱ Βαπτισταὶ 8,397,914, οἱ Προεσβυτεριανοὶ 2,561,986, οἱ Λουθηρανοὶ 2,546,127, οἱ Ἐπισκοπιανοὶ 1,164,911, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ 1,759,399, οἱ τῶν Κογκρεγκασιοναλικῶν Ἐκκλησιῶν 907,583, οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Ὀρθοδ. Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας 729,630, οἱ Μεταρρυθμισμένοι 540,987, οἱ Ἠνωμένοι Ἀδελφοὶ 411,956, οἱ Ἀδελφοὶ (Durkarbs) 150,160, οἱ Ἀδβεντισταὶ 140,092, οἱ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας 116,449, οἱ τῶν Φίλων (Friends) 115,528 καὶ ἄλλαι πολλὰ μικρότερα. Πᾶσαι αἱ ὀνομασίαι τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιαστικῶν καὶ θρησκευτικῶν κοινοτήτων ἀνέρχονται εἰς 53. Μεταξὺ αὐτῶν ἀπαντῶσι καὶ

ὀνομασία ὁποῖαι, φέρ' εἰπεῖν, Συνελύσεις τοῦ Θεοῦ» (50,386), Βουδδιστὰι τοῦ Ἰαπωνικοῦ ρυθμοῦ (5,639), «Χριστᾶδελφοί» (3,988), «Εκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ» (5,000) «Νέα Ἱερουσαλήμ» (6,529), «Ἐκκλησία τοῦ Ναζωραίου» (59,767), «Κομμουνιστικά Ἐκκλησία» 1,784), «Μεννονίται» (85,639), «Κοινωνικοὶ Ἀδελφοί» (1,800) κτλ.

— Κληρικοί θεολόγοι ἐκ διαφόρων σημείων τῆς Ἀμερικῆς συνεκρότησαν ἐσχάτως ἐν Ν. Ὑόρκη συνδιάσκεψιν ἀποσκοποῦσαν τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος τῆς προσαρμογῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Εἰδικῆ ἐπιτροπὴ ἀνέλαβε τὴν μελέτην τῶν σοσιαλιστικῶν, κομμουνιστικῶν καὶ ἀναρχικῶν κινήσεων.

— Κατὰ δημοσιογραφικὴν ἔξ Ἱερουσαλήμ πληροφορίαν, πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν Παλαιστίνην κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ προσεχοῦς ἔτους πεντακόσιοι καθηγηταὶ τῶν Ἀμερικανικῶν Πανεπιστημίων, ἥδη δὲ κανονίζονται τὰ τῆς ὑποδοχῆς αὐτῶν.

— Προκειμένον νὰ συνέλθῃ εἰς Μέκκᾶν «Πανισλαμικὸν Συνέδριον» πρὸς ῥύθμισιν τῆς μελλούσης διοικήσεως τῶν μουσουλμανικῶν προσκυνημάτων, οἱ ἐν Παλαιστίνῃ Μουσουλμάνοι ἐξέλεξαν δύο ἀντιπροσώπους διὰ τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον.

— Ὑπὸ τῆς ἐν Λονδίῳ ἐδρευούσης διεθνοῦς ὀργανώσεως ὑπὲρ τῆς «Παγκοσμίου Συναδελφώσεως» συγκαλεῖται διὰ τὴν 13—20 Αὐγούστου ἐ. ἔ. διεθνὲς Συνέδριον εἰς Oberanmergau τῆς Βιβαρίας, οὗτινος θὰ μετὰσχωσιν ἀντιπρόσωποι τῶν εἰς 30 περίπου χώρας ὑφισταμένων τμημάτων τῆς ὀργανώσεως ταύτης. Γενικὸν θέμα τοῦ Συνεδρίου ὠρίσθη «ἡ ἰδιαιτέρα προσπάθειά μας πρὸς πραγματοποίησιν τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης». Εἰς τὸ Συνέδριον ἐκλήθησαν νὰ παραστῶσι καὶ Ἕλληνες φοιτηταὶ ἐκ τῶν ἐργαζομένων διὰ τὴν διοργάνωσιν «Φοιτητικῆς Χριστιανικῆς Κινήσεως» παρ' ἡμῖν.

— Ὑπὸ τῆς αὐτῆς ὀργανώσεως ἐκλήθησαν ἐπίσης ἡμέτεροι φοιτηταὶ ὅπως μετὰσχωσιν, ἐὰν ἐπιθυμῶσι, τοῦ ὑπ' αὐτῆς ὀργανουμένου «International summer school» ἀπὸ τῆς 25 Ἰουλίου μέχρι 10 Αὐγούστου ἐ. ἔ.

— Μεγάλῃ ἔξαιψις ἐδημοουργήθη ἐν Δελχὶ τῶν Ἰνδιῶν γενομένης κατηγορίας εἰς τὴν Ἰνδικὴν Κυβέρνησιν περὶ προσηλυτίσεως συνδιασκέψεως, ὅτι ὁ Ἄγᾶ Κᾶν προσπαθεῖ νὰ γίνῃ δεκτὸς μεταξὺ τῶν κατωτέρων τάξεων τῶν Ἰνδιῶν, ὡς ἡ δεκάτη ἐνσάρκωσις τοῦ Βισνοῦ. Ἡ κατηγορία ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Λελά Λαζπάτ Ραί, στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀναμορφωθέντων Ἰνδιῶν, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ἡ Σχολὴ τοῦ

Ἰσλάμ, τῆς ὁποίας ὁ Ἄγᾶ Κᾶν εἶναι ἀρχηγός, προσπαθεῖ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς δημοφιλοῦς προκηρύξεως τοῦ Μεσσίου, ὑπὸ τῆς Κας Μπεσόν, παρουσιάζουσα τὸν Ἄγᾶ Κᾶν, ἕνα ἀπὸ τοὺς πλέον διακεκριμένους Ἰνδοὺς, ὡς ἕνα εἶδος ἀντιζήλου τοῦ Μεσσίου. Φυλλάδια ἔχουν δημοσιευθῆ φέροντα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἄγᾶ Κᾶν μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἡ Ἐνσάρκωσις τοῦ Κρίσνα εἰς τὴν Σκοτεινὴν αὐτὴν Ἐποχὴν», καὶ μετὰ διάφορα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν Βίβλον, τὸ Κοράνιον καὶ τὸ Μπαγκαβάδ Γκιτά, περὶ τῆς ἐλεύσεως ἐνὸς νέου διδασκάλου τοῦ κόσμου. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἄγᾶ Κᾶν δὲν εἶναι Σιχίται, Σοννίται, ἢ Μωαμεθανοί, ἀλλ' οἱ ὀνομαζόμενοι Ἰσραηλίται, καὶ λέγεται ὅτι εἶνε πολὺ δραστήριοι προσηλυτισταί. Ἔνεκα τούτου ἐδημοουργήθη ζωηρὰ συγκίνησις ἀπὸ τὴν νέαν αὐτῶν ἀπειραν ὅπως παρουσιασθῇ ὁ Κᾶν ὡς ὁ Ἰνδὸς Μεσσίας. Καταγγέλλεται ἐπίσης ὅτι ὁ ἴδιος Ἄγᾶ Κᾶν ἤ ο ὁ δωρητὴς τῶν μυστηριωδῶν 5.000.000 δολλαρίων, τὰ ὁποῖα ἐδωρήθησαν τελευταίως διὰ τὸν προσηλυτισμὸν 60.000.000 Ἰνδιῶν «ἐγγίχτων».

— Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ γενναϊδωδρος πρᾶξις τοῦ οἰκονομολόγου τῆς Βοστώνης κ. Ἰερ. Σμίθ, ὅστις ἐπὶ διαιτίαν ἐργασθεὶς διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν οἰκονομικῶν τῆς Οὐγγαρίας, παρεχώρησεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς χώρας ταύτης τὴν ἔξ 100,000 δολλαρίων ἀμοιβὴν τῆς διαιτοῦς ὑπηρεσίας του. «Δώσατέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς — εἶπε πρὸς τὸν οὐγγρον προθυπουργὸν κ. Μπέτλεν ἀποστρέφων τὴν ἐπιταγὴν—Οἱ πτωχοὶ σα; τὰ χρειάζοντα περισσότερον ἀπὸ ἐμέ». Σημειωτέον ὅτι κ. Σμίθ δὲν εἶναι πλούσιος.

— Μεγάλῃ ἐκθεσις ὀργανωθείσα ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Ἀμερικῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 150ῆς ἐπετείου τῆς ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας ἐκίνησε τὸν πόλεμον ὀλοκλήρου τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Προτεσταντικοῦ κλήρου (προεσβυτεριανῶν, μεθοδιστῶν, βαπτιστῶν καὶ λουθηρανῶν). Ἡ ἐν λόγῳ ἐκθεσις ἐχαρκτηρίσθη ὡς ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἀντιαμερικανικὴ διότι ἐπρόκειτο νὰ εἶνε ἀνοικτὴ κατὰ τὰς Κυριακάς. Χιλιάδες Προτεσταντῶν κληρικῶν ἔλαβον ἐντολὴν νὰ κηρύττωσι κατὰ τῆς ἐν λόγῳ ἐκθέσεως ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος.

— Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας ἐν Χάργκελοβεργκ τῆς Ἄνω Αὐστρίας εὐρέθησαν ὑπὸ χωρικῶν παράδοξα ἐργαλεῖα, ὧν ἡ ἐπίσημος ἐξέτασις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν μεγάλης προϊστορικῆς νεκροπόλεως. Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἐθν. Ἱστορικοῦ Μουσείου τῆς Βιέννης ἐδήλωσεν ὅτι ὑπάρχουσιν εἰς τὰ περίξ 100 τάφοι μεγίστης ἐπιστημονικῆς σπουδαιότητος. Τὰ ὑπὸ τῶν χωρικῶν εὐρεθέντα ἀντικείμενα δεικνύουσιν ὅτι πρόκειται περὶ τάφων

ἀσυνήθους πλούτου. Τὰ περισσότερα ἀνάγονται εἰς τὴν σιδηρᾶν καὶ τὴν χαλκίνην ἐποχὴν. Μελετᾶται ἡ ἔναρξις μεγάλων ἀνασκαφῶν, ὧν ἡ διάρκειά προβλέπεται πολυετής.

—Εἰς τὸ Μπούφραλο τῆς Ἀμερικῆς συνήλθον ὑπερχίλιοι ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑβραίων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τοῦ Καναδά, τὴν 27 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἵνα συσκαφθῶσι περὶ τῶν πολιτικῶν, οικονομολογικῶν, ἐκπαιδευτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων τῶν Ἰουδαίων τῆς Παλαιστίνης. Ἀπεφασίσθη κατὰ τὴν Γενικὴν ταύτην Συνέλευσιν ἡ σύμπραξις τῶν Σιωνιστῶν πρὸς πᾶσας τὰς λοιπὰς ἑβραϊκὰς ὁργανώσεις τῆς Ἀμερικῆς, ἐψηφίσθη δὲ ὅπως κληθῆ εἰς Ἀμερικὴν κατὰ τὸ προσεχὲς φθινοπώρον ὁ Πρόεδρος τῆς Παγκοσμίου Σιωνιστικῆς Ἐνώσεως κ. Βάϊσμαν πρὸς σκοπὸν τῆς γενικεύσεως τῆς σιωνιστικῆς κινήσεως ἐν Ἀμερικῇ. Ἀπεφασίσθη ὡσαύτως ἡ χορήγησις 300 ἑκατομ. δολλαρίων ὡς δανείου ἐκ μέρους τῶν Ἑβραιοαμερικανῶν πρὸς τὴν Παλαιστίνην, ἐγκατασταθῶσι δὲ ἐντὸς τῆς προσεχοῦς δεκαετίας 500,000 ἀκόμη Ἰουδαίων.

—Οἱ Ὀλλανδοὶ ἐώρτασαν πρὸ τινος τὴν διακοσιοστὴν πεντηκοστὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου τῶν ναυάρχου Μιχαὴλ de Ruyter διὰ τελετῆς ἐπὶ τοῦ τάφου του ἐν Ἀμστελλοδάμῳ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς βασιλίσσης καὶ τοῦ συζύγου της, οἵτινες ἐπέθηκαν ἐπ' αὐτοῦ στέφανον. Τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνδρὸς ἦτο ἡ ἔδραυότης τῶν χριστιανικῶν του πεποιθήσεων. Πρὸ τῆς μάχης προσηύχετο πάντοτε ἐν τῷ θαλάμῳ του, μετὰ δὲ τὴν νίκην ἐγονυπέτει πρὸς δοξολογίαν. Ἐπὶ τῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα ἐκυβέρνηεν, ἦσαν ἀπηγορευμένοι οἱ ὄρκοι καὶ αἱ βλασφημίαι.

—Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους ἰδρύθη ἐν Πράγᾳ «Ἐταιρεία πρὸς ἔρευναν τῆς ἱστορίας τοῦ προτεσταντισμοῦ ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ» φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου Blahoslav, Θεολόγου καὶ ἱστορικοῦ ζήσαντος μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1523—1571. Τῆς α' γενικῆς συνελεύσεως τῆς Ἐταιρείας προέδρουν ὁ Δρ. Hrejsa, καθηγητῆς τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Πράγας.

—Ἐξ ἐγκυκλίου τῆς γερμανικῆς ἐταιρείας ἀνατολικῆς Ἱεροποστολῆς («Deutsche Orient—Mission»), ἰδιαιτέρως προσφιλοῦς εἰς τὸν ἀρμενικὸν κόσμον διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν Ἀρμενίων δρασίῳ της, πληροφοροῦμεθα τὰς λυπηρὰς περιπετείας, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν οἱ Ἀρμένιοι κατὰ τὰ τελευταῖα δυσχεύμερα διὰ τοὺς χριστιανοὺς τῆς Τουρκίας ἔτη. Ἡ ἐταιρεία αὕτη ἰδρύθη πρὸ τριακονταετίας ὑπὸ τοῦ πάστορος καὶ θεολόγου J. Lepsius, ὅστις ἀπέθανε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ

ἔτους τούτου. Πρὸ τοῦ πολέμου αὕτη διετήρει πολυάριθμα ὄρφανοτροφεῖα καὶ ἰατρικοὺς σταθμοὺς ἐν Τουρκίᾳ, Περσίᾳ, Ρωσίᾳ, καὶ Βαλκανίοις, ἀσχολομένη συγχρόνως εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ παρὰ τοῖς μουσουλμάνοις. Ἐν τῶν κυριωτέρων ἔργων τῆς Ἐταιρείας ἦτο κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ βοήθεια τῶν ἀρμενίων ὄρφανῶν καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις ἀρμενίων αἰχμαλώτων, ὧν ἀπληλευθέρωσε περὶ τοὺς 200 κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς ἡ Ἐταιρεία μετενομάσθη «Dr. Lepsius Deutsche Orient Mission», ἀνέθηκε δὲ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἰδρυτοῦ Βερναρδον Lepsius.

Πρὸ τοῦ 1914 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Τουρκίᾳ Ἀρμενίων ἀνήρχετο εἰς 1.850.000. Σήμερον ἀπέμειναν μόνον 80.000 ἐν Κωνσταντινίᾳ καὶ 25.000 ἐν τῇ λοιπῇ χώρᾳ. Αἱ πόλεις Βάν, καὶ τὰ βιλαέτια Διαρβεκίρ, Χαρπούτ, Ἐρζερούμ καὶ Τραπεζοῦντος ἠρειπώθησαν καὶ ἐξεκενώθησαν τῶν ἀρμενίων κατοίκων, ὧν ὑπῆρξαν τὰ κυριώτερα κέντρα. Μέγας ἀριθμὸς Ἀρμενίων κατέφυγον εἰς τὴν ρωσικὴν Ἀρμενίαν, ἐνθα ἰδρυσαν νέας πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔδωκαν ὀνόματα τῶν ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ γενεθλίων τῶν πόλεων. Οὕτω ἐν τῷ ἀρμενικῷ Κανκάσῳ ὑπάρχουν σήμερον πόλεις ὑπὸ τὰ ὀνόματα Νέα Εὐδοκία, Νέα Σεβάστεια κτλ.

—Κατὰ τὸ ἐν Μονάχῳ ἐκδιδόμενον στατιστικὸν ἡμερολόγιον τοῦ Ἐλευθέρου Τεκτονισμοῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ Ἐλευθεροτεκτόνων ἀνέρχεται εἰς 3,451,112, κατανέμονται δ' οὕτοι εἰς 26,768 στοάς. Εἰς μίαν δεκαετίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλευθεροτεκτόνων ἠρῆθη κατὰ 1,300,000. Ἡ αὔξησις αὕτη προέρχεται κυρίως ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς, ἐνθα ὑπάρχουσι 2,752,000 ὁπαδῶν τοῦ ἐλευθέρου Τεκτονισμοῦ (τὰ 80 ο)ο τοῦ ὅλου), ἦτοι 1,200,000 περισσότεροι τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1914. Κατὰ χώρας ἡ στατιστικὴ τοῦ Ἐλευθ. Τεκτονισμοῦ ἔχει ὧδε: Ἀγγλία 312,000, Γαλλία καὶ ἀποικία 50,000, Ἰταλία 25,000, Ὀλλανδία 8,167, Δανία 6,000, Ἑλβετία 4,500, Ἰσπανία 4,700, Βέλγιον 4,100, Πορτογαλλία 3,000, Τουρκία 2,600, Ἑλλάς, Βουλγαρία καὶ Αὐστρία κατὰ χιλιάδα.

ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΙΣΜΟΣ

Ἐναντιώσκομεν ἐν τῷ Πανταίνῳ τὰ ἑξῆς: Ὁ ἰατρὸς Σουριάλ Γκέρνης ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν ἀνακοίνωσιν, δι' ἧς ζητεῖ νὰ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ ἡ ἐγκύκλιος τοῦ 1883, προτιθεμένη τὴν ἀφαίρεσιν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἐπισκόπων τῶν προσόδων τῶν Βακου-

φίων πάντων τῶν μοναστηρίων, αἵτινες νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐξελέγξιν τοῦ Μέλζλις χάσων. Οἱ Ἀρχιεπίσκοποι ἐταράχθησαν ἐκ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἐν τῇ Βουλῇ καὶ πάντες ἀεχώρησαν κληθέντες εἰς Κάιρον. Ὑπέβαλον ἀναφορὰν ἀντίθετον τῇ Α.Μ. τῷ Βασιλεῖ. Ὁ Πατριάρχης τῶν Κοπτῶν ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὴν ἐγκύκλιον ταύτην τῷ 892. Τὸ Μαρωνιτικὸν Πατριαρχεῖον ὑπέβαλε διαμαρτυρίαν εἰς τὸν Ὑπατον Ἀρμοστήν τῆς Μ. Βρετανίας, ἐν ἣ ζητεῖ, ὅπως ἡ δικαιοδοσία τῶν θρησκευτικῶν δικαστηρίων μὴ περιορισθῇ. Ἐπιθυμεῖ ἡ ἀκεραιότης τῆς δικαιοδοσίας ταύτης νὰ ἴνε σεβαστὴ εἰς πάντα τὰ ἀφορῶντα τὰς θρησκευτικὰς ὑποθέσεις, ὡς ἀρραβὼν προίξ, ὑποτροφία τῶν ἀνηλίκων, τῶν γοιέων κηδεμονία, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ φόρων τῶν ἰδρυμάτων καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἰδρυμάτων καὶ ἀπαλλαγὴ τῶν κληρικῶν νὰ ἐμφανίζονται πρὸ τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων. Τὸ Μαρωνιτικὸν Πατριαρχεῖον ἀπαιτεῖ ἐπίσης, ὅπως, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ἐντολῆς, διατηρηθῶσι τὰ δικαιώματα καὶ προνόμια τοῦ κλήρου καὶ πάντα τὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαστήρια θεωρηθῶσιν ἴσα, καὶ ὄν ἕκαστα ἢ ἀνεξάρτητα ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς δικαιοσύνης».

NEA BIBLIA

Χριστιανικὴ Κίνησις τῶν Ἑλλήνων Φοιτητῶν. Ἐν Ἀθήναις 1926. Ἐκδόσις τοῦ Φοιτητικοῦ τμήματος τῆς Χ. Α. Ν. Ἀθηνῶν περὶ τῆς ὀργανώσεως καὶ τοῦ προγράμματος τῶν παρ' αὐτῷ εἰς ἴδιον ὄμιλον συγκεκροτημένων φοιτητῶν τοῦ παρ' ἡμῖν Πανεπιστημίου.

Ταπεινόφρων. Ἡθικοθρησκευτικὸν περιοδικὸν Ἱερᾶ Συλλόγου ταπεινῶν ἐνορίας Ἀγ. Δημητρίου Μπραχαμίου. Τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἐξεδόθησαν δύο φυλλάδια μέχρι τοῦδε μαρτυροῦντα τὸ θρησκευτικὸν ζῆλον τῶνσχόντων τὴν εὐσεβῆ πρωτοβουλία τῆς ἐκδόσεώς του.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Ἀμοργῷ Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἑσόδων τῆς Θεοτόκου ἐπιλεγμένης Κοζοδιωτίσεως διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἑξαετοῦς ἐνοικιάσεως ἑκατὸν δέκα ὀτὼ (118) κτήματα αὐτῆς γείμενα εἰς τὰς Κοινότητας θήρας καὶ θηρασίας. Ἐξοσιν (20) τῆς Ἀνάφης καὶ εἴκοσι (20) τῆς Ἀμοργοῦ κατὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢ ἀντίγραφα εἰςὶ κατατεθέντα εἰς τοὺς Οἴκους Συμβολαιογράφους Θήρας, Ἀνάφης καὶ Ἀμοργοῦ καὶ εἰς τὴν Μονήν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται, ἐνώπιον τῶν Συμβολαιογράφων Θήρας. Ἀνάφης καὶ καὶ Ἀμοργοῦ ἐπὶ παρουσία καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς, τὴν 15 Αὐγούστου ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10—12 ὥρας τῆς μεσημέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν τῇ ἐν Ἀμοργῷ Ἱερᾷ Μονῇ Κοζοδιωτίσεως τῇ 25 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γέροντος Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης ἑπτὰ (7) Τράγων καὶ ἑξοσιν Αἰγῶν ἐκ τοῦ Διγιοτιμίου τῆς ἡς προϊσταται Ἱερᾶς Μονῆς κατὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢ ἀντίγραφα κατατεθέντα εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Αἰμῆς καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ἕρξεται τῶν μὲν Τράγων πρὸς δραχμὰς τριακοσίας (300), ἑκάστου τῶν δὲ Αἰγῶν πρὸς δραχμὰς διακοσίας (200) ἑκάστη ἐκποιουμένων ὁμοῦ εἰς δραχμὰς ἑξ ἑκατάδας ἑκατὸ (610). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰμῆ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰμῆς Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τὴν 22α Αὐγούστου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεῖαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἡμέραν Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βῆσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλημένης μόνον ἐν Αἰμῆ πρὸ τριῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γέροντος τῇ 19 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γέροντος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης πενήντα (50) ἑκατάδων τριῶν ἐξ Αἰγῶν ἐφετεῖνης ἐσοδείας συμφώνως μετὰ τοὺς ὅρους σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢ ἀντίγραφα κατατεθέντα εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Αἰμῆς καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ἕρξεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν ὀκταπέντε (15) κατ' ὅσον ὅλων δὲ ὁμοῦ εἰς δραχμὰς ἐπτακοσίας πενήντα (750). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Αἰμῆς Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Αἰμῆ τὴν 22α Αὐγούστου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου μετὰ τὴν ἐνεργεῖαν αὐτῆς ἢ μείζονος προσφορᾶς θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἡμέραν Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βῆσει νέας διακηρύξεως δημοσιευμένης μόνον ἐν Αἰμῆ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γέροντος τῇ 20 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Λοκρῆτι Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Μαλεσσίνης Προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ἢ καλλιέργεια ὡς καὶ δι' ἑτερα τρία ἔτη ἢ χορτονομῆ ἀπάντων τῶν σποραδικῶς πρὸς Βορρᾶν καὶ Δυσρᾶς τῆς Κοινότητος Μαλεσσίνης κειμένων ἀγρῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Μαλεσσίνης. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τῇ 15ῃ Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 9-12 π. μ. ἐν Ἀταλάντῃ, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου κ. Απ. Ντέβα καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 διακηρύξεως ὁμῶν, ἢς γνῶσιν δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ἕρξεται τὸ ποσὸν τῶν ἑκατῶν κοιλῶν εἰς εἶδος διὰ τὴν καλλιέργειαν ἑτησίως καὶ διὰ τὴν χορτονομῆν 2,000 δρχ. Ἐν Ἱ. Μονῇ τῇ 19ῃ Ἰουλίου 1926

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σφῶν Ἱερᾶς Μονῆς Βρύσεως, προκηρύσσει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθησομένη ἐν παροικίᾳ Πάρου τῇ 8ῃ Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου τῆς κοινότητος Παροικίας Φ. Σαρρῆ τὰ ἐν Ἐλιάρῳ (Ἀντιπάρῳ) πεσσαρα κτήματα τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως, ἢς ἀποτανθῶσιν εἰς τὴν εἰς τὸν τόπον τῆς δημοπρασίας ἐπιτροπὴν τῆς Μονῆς. Πάντα τὰ ἔξοδα δημοσιεύσεως κ.τ.λ. βαρύνονται τὸν τελευταῖον πλειοδότην. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Βρύσεως τῇ 7 Ἰουλίου 1926. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Μαλεσσίνης, προκηρτίζει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ἢ χορτονομῆ τοῦ ἀναπαλλοτριάτου κτήματος τῆς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Μαλεσσίνης τὸ ἐπινομαζόμενον «Δένδρο» καὶ «Μαργαρί».

Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται τῇ 15ῃ Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 9—12 π. μ. ἐν Ἀταλάντῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἀπ. Ντέβι καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 24 διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλομένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ἐτήσιως δραχ. δέκα χιλιάδας. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Γεωργίου Μαλεσσίνης τῇ 19ῃ Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Λοκροδί Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Μαλεσσίνης, διακηρτίζει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τῆν Μουζίαν τῆς Κοινότητος Μαλεσσίνης, ὑδρόμυλον τῆς Μονῆς «Ἁγίας Εἰρήνης». Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται τῇ 15 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 9—12 π. μ. ἐν Ἀταλάντῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἀπ. Ντέβι καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 27 διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς γνῶσιν δύνανται οἱ βουλομένοι νὰ λάβωσιν ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ τῇ 19 Ἰουλίου 1926 Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Λοκροδί Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Μαλεσσίνης, προκηρτίζει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὃ ἐλαιόκαρπος τῆς ἐφετεινῆς παραγωγῆς τῶν ἐλαιοπεριθάλων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Μαλεσσίνης ἤτοι Ἀσκοῦνα, Παληράμπλον, Μετόχιον Μονῆς, Κακαίλια καὶ Αὐλές. Ἡ δὲ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται τῇ 15 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 9—12 π. μ. ἐν Ἀταλάντῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἀπ. Ντέβι καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς γνῶσιν δύνανται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ λάβωσιν ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὄρεται τὸ ποσόν, ἔλαιον ὀκάδας 1000 καὶ δραχμὰς 20,000. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ τῇ 19 Ἰουλίου 1924. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θεοοκτείου, διακηρτίζει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 1) δύο θύρας, 2) δύο ἀγελάδας καὶ τρεῖς μόσχους, 3) δύο φορβάδας, 4) τεσσαράκοντα πρόβατα καὶ 5) τὸν ἐλαιόκαρπον τῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σελλάδων κενωρισμένης τὴν 1 τὴν 2 καὶ 4 Αὐγούστου ἐ. ἔ. τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς πόλεως Ἀρτις καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀρτις κ. Εὐστρατίου Παναγῆ. Οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσιν ἐν τῷ ὄρον δημοπρασιῶν ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Θεοοκτείου τῇ 18 Ἰουλίου 1926. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἐλασσῶνος Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Τριάδος τοῦ Σπαρχμοῦ προκηρτίζει διαγωνισμὸν πλειοδοτικῆς δημοπρασίας πρὸς τριετὴ ἐνοικίασιν τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ Μητσουλῶ ὑδρομύλου τῆς Μονῆς ἐνεργηθησομένην ἐν Ἐλασσῶνι τὴν 16 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίσθη τὸ ποσὸν τῶν χιλίων δραχμῶν ἐτήσιως. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσιν ἐν τῇ δημοπρασίᾳ δύνανται νὰ λάβωσιν ἐν τῷ ὄρον τῆς σχετικῆς διακηρύξεως κατατεθειμένης ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Ἐλασσῶνος. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σπαρχμοῦ τῇ 22 Ἰουλίου 1926. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καστροῦ, προκηρτίζει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ ἐν τῇ θέσει Ἁγίου Μάμας ὑδροελαιοτριβεῖον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καστροῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Καστανιάς. Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται τῇ 22 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐν τῇ κομποπόλει Καστανιάς ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἡμέραν Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καστροῦ κ. Σπυρίδωνος Μουζάκου καὶ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, τῶν σχετικῶν ὄρον καὶ ὑποχρεώσεων. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσιν δύνανται νὰ λάβωσιν ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Καστροῦ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Καστροῦ τῇ 15 Ἰουλίου 1926. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης προκηρτίζει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκπονήσεως 300 ὀκάδας τυροῦ ἀποβουτυρουμένου (μπάγκου) τῆς Μονῆς συμφῶνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως, εὐρισκομένης εἰς τὸ γραφείον τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν ἐν τῷ ὄρον καὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἐκπονημένου τυροῦ. Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 16 τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥρᾳ 10—12 π. μ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὀλυμπιωτίσσης τῇ 24 Ἰουλίου 1926. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Γιαννιτιάς προκηρτίζει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς τριετὴ ἐνοικίασιν ὃ ἐν τῇ περιφερείᾳ Λυκοῦδίου καὶ ἐν τῇ θέσει «παπούτσι» κεμένως Ἐδρόμυλος τῆς Μονῆς συμφῶνως τοῖς ὄροις τῆς ταυταζήτου διακηρύξεως αὐτοῦ. Ἡ δημοπρᾶσία γενήσεται τὴν 10ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐν Ἐλασσῶνι ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥρᾳ 10—12 π. μ. καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Γιαννιτιάς τῇ 20 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς διακηρτίζει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς τριετὴ ἐνοικίασιν ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1926 μέχρι 13 Σεπτεμβρίου 1929 διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τὰ ἐν Γραμματικῷ Μακρυνιάς εὐρισκόμενα κτήματα (ἀγροὶ καὶ λιβάδια) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς. Ἡ δημοπρᾶσία ἐνεργηθήσεται ἐν Γαβαλοῦ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἔξωθι καφενεῖου Παντ. Γουμένου ἀπὸ 10—12 ὥρας π. μ. τῆς 8, 5 καὶ 22 Αὐγούστου 1926 ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Μακρυνιάς κ. Σπυρ. Παπακώστα, Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Μακρυνιάς, Ἀστυνομικοῦ Σταθμάρχου Γαβαλοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι θέλουσι λάβει πληροφωρᾶς διὰ τὴν ἐνοικίασιν ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ κ. Σπυρ. Παπακώστα, ἔνθα οἱ ὄροι τῆς δημοπρασίας εἰσι κατατεθειμένοι καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Ἱ. Μονῆς Κατερινοῦς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Κατερινοῦς τῇ 24 Ἰουλίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Καλαβρυτοῖς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Θεοδώρων προκηρτίζει ὅτι ἡ δημοπρᾶσία τῶν ἀγρῶν τῆς Μονῆς τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Κερτζῆς ἐπαναλαμβάνεται τῇ 22 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Συμβολαιογράφου, καὶ τῷ αὐτῷ τόπῳ συμφῶνως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2055 ἐ. ἔ. προκηρύξεως ἡμῶν οἱ ἐν γένει ὄροι ὑποχρεώσεων εὐρισκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσιν ἐν τῷ ὄρον. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίων Θεοδώρων τῇ 30ῃ Ἰουλίου 1926.

Τύποις «Φοίνικος» Σταδίου 38 Ἀθήναι